

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 1013

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 21 decembrie 2017

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
252. — Lege pentru aderarea României la Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile și la Protocolul la Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile privind aspecte specifice ale echipamentelor aeronavelor, adoptate la Cape Town la 16 noiembrie 2001	2	a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, precum și pentru modificarea și completarea art. 26 din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006	22
Convenție privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile	2–13	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Protocol la Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile privind aspecte specifice ale echipamentelor aeronavelor	14–21	Decizia nr. 554 din 19 septembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală	23–28
1.167. — Decret privind promulgarea Legii pentru aderarea României la Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile și la Protocolul la Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile privind aspecte specifice ale echipamentelor aeronavelor, adoptate la Cape Town la 16 noiembrie 2001	21	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
★		901. — Hotărâre privind actualizarea anexei nr. 31 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	29
256. — Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2017 pentru completarea art. 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, precum și pentru modificarea și completarea art. 26 din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006	22	902. — Hotărâre privind actualizarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, ca urmare a modificării valorii de inventar și schimbării unității de administrare pentru o parte dintr-un imobil aflat în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0608 Constanța	30
1.179. — Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2017 pentru completarea art. 44 din Ordonanța de urgență		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		3.243. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 3.139/2017 privind emiterea titlurilor de stat destinate populației, prin intermediul unităților operative ale Trezoreriei Statului, în cadrul Programului Tezaur	31–32

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru aderarea României la Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile și la Protocolul la Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile privind aspecte specifice ale echipamentelor aeronavelor, adoptate la Cape Town la 16 noiembrie 2001****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Art. 1. — România aderă la Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile*), adoptată la Cape Town la 16 noiembrie 2001, denumită în continuare *Convenție*.

Art. 2. — România aderă la Protocolul la Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile privind aspecte specifice ale echipamentelor aeronavelor*), adoptat la Cape Town la 16 noiembrie 2001, denumit în continuare *Protocol*.

Art. 3. — Cu ocazia depunerii instrumentului de aderare la Convenția prevăzută la art. 1, România formulează următoarele declarații:

a) în conformitate cu art. 39 alin. (1) lit. b) din Convenție, România declară că nicio prevedere a prezentei Convenții nu afectează dreptul României, al unui organism al statului român, al unei organizații interguvernamentale sau al altui furnizor privat de servicii publice din România, de a sechestra sau de a reține un bun, în conformitate cu legile statului român, pentru plata sumelor

datorate aceluiași organism, organizație sau furnizor, legate direct de serviciile respective, cu privire la acel bun sau la un alt bun;

b) în conformitate cu art. 54 alin. (2) din Convenție, România declară că măsurile aflate la dispoziția creditorului, în conformitate cu această Convenție, a căror punere în aplicare nu este condiționată în mod expres, prin această Convenție, de introducerea unei cereri în fața instanței, pot fi exercitate doar cu permisiunea instanței competente a statului român.

Art. 4. — Cu ocazia depunerii instrumentului de aderare la Protocolul prevăzut la art. 2, România formulează următoarea declarație:

În conformitate cu articolul XXX alin. (1) din Protocolul la Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile privind aspecte specifice ale echipamentelor aeronavelor, România declară că va aplica articolul VIII din acest protocol.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
PETRU-GABRIEL VLASE

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IULIAN-CLAUDIU MANDA

București, 13 decembrie 2017.
Nr. 252.

*) Traducere.

CONVENȚIE**privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile****Semnată la Cape Town la data de 16 noiembrie 2001**

Statele părți la prezenta convenție, conștiente de necesitatea de a achiziționa și utiliza echipamente mobile de valoare ridicată sau cu însemnătate economică deosebită și de a facilita finanțarea achiziției și utilizarea respectivelor echipamente într-un mod eficient, recunoscând avantajele finanțării garantate cu active și ale leasingului în acest scop și dorind să faciliteze acest tip de tranzacții prin stabilirea de norme clare de reglementare a acestora, ținând seama de necesitatea de a asigura faptul că garanțiile privind aceste echipamente sunt universal recunoscute și protejate, dorind să asigure beneficii economice extinse și reciproce pentru toate părțile interesate, considerând că respectivele norme trebuie să reflecte principiile care stau la baza finanțării garantate cu active și a leasingului și să promoveze autonomia părților, necesară în astfel de tranzacții, conștiente de necesitatea de a stabili un cadru legal pentru garanțiile internaționale în ceea ce privește respectivele echipamente și, în acest scop, de a crea un sistem internațional de înregistrare pentru protecția acestora, luând în considerare obiectivele și principiile enunțate în convențiile existente referitoare la respectivele echipamente, au convenit asupra următoarelor prevederi:

CAPITOLUL I**Domeniul de aplicare și prevederi generale****ARTICOLUL 1****Definiții**

În prezenta convenție, cu excepția cazurilor în care contextul impune altfel, următorii termeni sunt utilizați cu înțelesul prevăzut în cele ce urmează:

(a) „contract” înseamnă contract de constituire a unei garanții, contract încheiat sub condiție suspensivă sau contract de leasing;

(b) „cesiune” înseamnă un contract care, printr-o garanție sau în alt mod, conferă cesionarului drepturi conexe, cu sau fără transferul garanțiilor internaționale aferente;

(c) „drepturi conexe” se referă la toate drepturile la plăți sau alte beneficii oferite de debitor în baza unui contract, care sunt garantate cu bunul sau asociate acestuia;

(d) „inițierea procedurilor de insolvență” înseamnă momentul în care trebuie să înceapă procedurile de insolvență, conform legislației aplicabile privind insolvența;

(e) „cumpărător condiționat” este un cumpărător în cadrul unui contract încheiat sub condiție suspensivă;

(f) „vânzător condiționat” este un vânzător în cadrul unui contract încheiat sub condiție suspensivă;

(g) „contract de vânzare” înseamnă un contract pentru vânzarea unui bun de către un vânzător unui cumpărător care nu face parte din contractele definite anterior la lit. (a) de mai sus;

(h) „instanță” înseamnă o instanță judecătorească sau un tribunal administrativ ori de arbitraj stabilit de către un stat contractant;

(i) „creditor” înseamnă creditorul privilegiat în cadrul unui contract de garanție, un cumpărător condiționat în cadrul unui contract încheiat sub condiție suspensivă sau un locator într-un contract de leasing;

(j) „debitor” înseamnă garantul într-un contract de garanție, cumpărătorul condiționat într-un contract încheiat sub condiție suspensivă, utilizatorul într-un contract de leasing sau o persoană al cărei drept asupra unui bun este grevat de un drept sau o garanție înregistrabil(ă) neconsensual(ă);

(k) „administrator judiciar” este o persoană autorizată să administreze reorganizarea sau lichidarea, inclusiv una autorizată în mod provizoriu, și include un debitor aflat în posesia bunului, dacă acest lucru este permis prin legislația aplicabilă privind insolvența;

(l) „proceduri de insolvență” înseamnă falimentul, lichidarea sau alte proceduri judiciare sau administrative colective, inclusiv procedurile provizorii, în cadrul cărora activele și afacerile debitorului fac obiectul controalelor și supravegherii de către o instanță în scop de reorganizare sau lichidare;

(m) „persoanele interesate” sunt:

(i) debitorul;

(ii) orice persoană care, în scopul asigurării îndeplinirii oricărei obligații în favoarea creditorului, acordă sau emite o cauțiune sau o garanție la cerere sau o scrisoare de credit stand-by sau orice altă formă de asigurare a creditului;

(iii) orice altă persoană care are drepturi privind bunul sau asupra bunului;

(n) „tranzacția internă” este o tranzacție de tipul celor enumerate la articolul 2 alineatul 2 literele (a)—(c), în cazul în care centrul intereselor principale ale tuturor părților în ceea ce privește astfel de tranzacții, precum și bunul relevant se află (astfel cum este specificat în protocol) în același stat contractant la momentul încheierii contractului și în cazul în care garanția existentă pentru tranzacția în cauză a fost înregistrată într-un registru național din respectivul stat contractant, care a făcut o declarație conform articolului 50 alineatul 1;

(o) „garanție internațională” este garanția unui creditor căreia i se aplică prevederile articolului 2;

(p) „Registrul internațional” reprezintă modalitățile internaționale de înregistrare în scopurile prezentei convenții sau protocolului;

(q) „contract de leasing” este contractul prin care o persoană (locatorul) acordă dreptul de posesie sau control asupra unui bun (cu sau fără opțiunea de a-l achiziționa) unei alte persoane (utilizatorul) în schimbul unei chirii sau al unei alte forme de plată;

(r) „garanție națională” înseamnă o garanție a unui creditor privind un bun, creat de o tranzacție internațională în cadrul unei declarații în temeiul articolului 50 alineatul (1);

(s) „drept sau garanție neconsensual(ă)” înseamnă un drept sau o garanție acordat(ă) conform legislației unui stat contractant care a făcut o declarație în baza articolului 39 pentru a garanta îndeplinirea unei obligații, inclusiv o obligație față de un stat, un organism de stat sau o organizație interguvernamentală sau privată;

(t) „notificare privind o garanție națională” înseamnă o notificare înregistrată sau care urmează a fi înregistrată la Registrul internațional cu privire la crearea unei garanții naționale;

(u) „bun” înseamnă un bun aparținând uneia dintre categoriile care intră în sfera de aplicare a articolului 2;

(v) „drept sau garanție preexistent(ă)” înseamnă un drept sau o garanție de orice tip privind un bun sau asupra unui bun, care a fost creat sau a rezultat înainte de data intrării în vigoare a prezentei Convenții, astfel cum este definit la articolul 60 alineatul 2 litera (a);

(w) „îndemnizații” înseamnă încasări sub formă de bani sau sub o altă formă, provenite din pierderea totală sau parțială sau distrugerea fizică a bunului sau confiscarea, retragerea sau rechiziționarea totală sau parțială a acestuia;

(x) „cesiunea potențială” este cesiunea preconizată a fi efectuată în viitor în cazul producerii unui eveniment determinat, fie că survenirea evenimentului este sigură, fie că nu;

(y) „garanție internațională potențială” înseamnă o garanție privind un bun, preconizată a fi creată sau instituită în viitor ca garanție internațională, în cazul survenirii unui eveniment determinat (care poate fi achiziția de către debitor a unei garanții privind bunul), fie că survenirea evenimentului este sigură, fie că nu;

(z) „vânzare potențială” înseamnă o vânzare preconizată pentru viitor, în cazul survenirii unui eveniment determinat, fie că survenirea evenimentului este sigură, fie că nu;

(aa) „protocol” înseamnă, pentru orice categorie de bunuri și drepturi conexe cărora li se aplică prezenta convenție, protocolul corespunzător respectivei categorii de bunuri și drepturi conexe;

(bb) „înregistrat” înseamnă înscris în Registrul internațional conform prevederilor din capitolul V;

(cc) „garanție înregistrată” înseamnă o garanție internațională, un drept sau o garanție necontractual(ă) înregistrabil(ă) sau o garanție națională specificată într-o notificare privind o garanție națională, înregistrată conform prevederilor din capitolul V;

(dd) „drept sau garanție necontractual(ă) înregistrabil(ă)” înseamnă un drept sau o garanție neconsensual(ă) înregistrabil(ă) conform unei declarații înaintate conform prevederilor articolului 40;

(ee) „organism de înregistrare” înseamnă, conform protocolului, persoana sau organismul desemnat prin acel protocol sau numit în temeiul articolului 17 alineatul 2 litera (b);

(ff) „reglementări” înseamnă reglementări emise sau aprobate de către Autoritatea de Supraveghere în temeiul protocolului;

(gg) „vânzare” înseamnă un transfer de proprietate asupra unui bun în urma încheierii unui contract de vânzare;

(hh) „obligație garantată” înseamnă o obligație garantată printr-o garanție reală mobilă;

(ii) „contract de garanție” înseamnă un contract prin care un debitor acordă unui creditor privilegiat sau aprobă acordarea unei garanții (inclusiv o garanție privind dreptul de proprietate) privind un bun sau asupra unui bun pentru a garanta îndeplinirea unei obligații existente sau viitoare a debitorului sau a unui terț;

(jj) „garanție reală mobilă” înseamnă o garanție creată printr-un contract de garanție;

(kk) „Autoritate de Supraveghere” înseamnă, conform protocolului, Autoritatea de Supraveghere la care se face referire în articolul 17 alineatul 1;

(ll) „contract încheiat sub condiție suspensivă” înseamnă un contract de vânzare a unui bun, cu condiția ca dreptul de proprietate să nu fie transferat până la îndeplinirea condiției sau a condițiilor prevăzute în contract;

(mm) „garanție neînregistrată” înseamnă o garanție contractuală sau un drept sau o garanție necontractual(ă) (cu excepția garanției căreia i se aplică articolul 39) care nu a fost înregistrat(ă), indiferent dacă este înregistrabilă sau nu conform prezentei convenții; și

(nn) „în scris” înseamnă o consemnare a informațiilor (inclusiv a informațiilor comunicate prin teletransmisie) care este pe suport material sau sub o altă formă care poate fi reprodusă ulterior pe suport material și care indică în mod rezonabil aprobarea informațiilor respective de către o persoană.

ARTICOLUL 2

Garanția internațională

1. Prezenta convenție prevede constituirea și efectele unei garanții internaționale pentru anumite categorii de echipamente mobile și drepturi conexe.

2. În scopurile prezentei convenții, o garanție internațională privind echipamente mobile este o garanție, creată în temeiul articolului 7, privind un bun identificabil în mod unic dintr-o categorie de astfel de bunuri enumerate la alineatul 3 și indicate în protocol:

- (a) acordat de către debitor în baza unui contract de garanție;
- (b) atribuit unei persoane care este vânzătorul condiționat în cadrul unui contract încheiat sub condiție suspensivă; sau
- (c) atribuit unei persoane care este locatorul în cadrul unui contract de leasing.

O garanție care intră în sfera de aplicare a prevederilor de la subparagraful (a) nu intră și în sfera de aplicare a subparagrafelor (b) sau (c).

3. Categoriile la care se face referire în alineatul precedent sunt următoarele:

- (a) corpuri de aeronave, motoare de aeronave și elicoptere;
- (b) material rulant pentru căi ferate; și
- (c) echipamente spațiale.

4. Legislația aplicabilă stabilește dacă o garanție care intră sub incidența alineatului 2 intră în sfera de aplicare a subparagrafului (a), (b) sau (c) din acel alineat.

5. O garanție internațională referitoare la un bun se extinde și asupra veniturilor produse de bunul respectiv.

ARTICOLUL 3

Domeniul de aplicare

1. Prezenta convenție se aplică în cazul în care, în momentul încheierii contractului care instituie sau prevede garanția internațională, debitorul se află într-un stat contractant.

2. Aplicabilitatea prezentei convenții nu este afectată în cazul în care creditorul se află într-un stat necontractant.

ARTICOLUL 4

Locația debitorului

1. În scopurile articolului 3 alineatul 1, debitorul este situat în orice stat contractant:

- (a) în temeiul legislației căruia a fost creat sau funcționează;
- (b) în care își are sediul social sau sediul statutar;
- (c) în care își are administrația centrală; sau
- (d) în care își desfășoară activitatea.

2. O referire din subparagraful (d) al alineatului anterior la locul în care debitorul își desfășoară activitatea, în cazul în care acesta își desfășoară activitatea în mai multe locuri, înseamnă locul în care acesta își desfășoară activitatea principală sau, dacă nu există un astfel de loc, reședința sa obișnuită.

ARTICOLUL 5

Interpretarea și legislația aplicabilă

1. În interpretarea prezentei convenții, trebuie să se țină seama de scopurile acesteia, stabilite în preambul, de caracterul său internațional și de necesitatea de a promova uniformitatea și previzibilitatea în aplicarea acesteia.

2. Întrebările legate de chestiuni reglementate prin prezenta convenție care nu sunt stabilite explicit în cadrul acesteia vor fi

soluționate în conformitate cu principiile generale pe care este fondată convenția sau, în lipsa acestora, în conformitate cu legislația în vigoare.

3. Trimiterile la legislația în vigoare se referă la normele interne ale legislației în vigoare, în virtutea normelor de drept internațional privat ale statului competent.

4. În cazul în care un stat cuprinde mai multe unități teritoriale, fiecare având propriile sale norme de drept cu privire la aspectul analizat, și în cazul în care nu există nicio indicație privind unitatea teritorială relevantă, legislația aceluia stat decide unitatea teritorială ale cărei reglementări se vor aplica. În absența unei astfel de reglementări, se va aplica legislația unității teritoriale cu care cazul are cele mai multe legături.

ARTICOLUL 6

Relația dintre convenție și protocol

1. Prezenta convenție și protocolul vor fi citite și interpretate împreună, ca un singur document.

2. În cazul unei neconcordanțe între prezenta convenție și protocol, protocolul va avea întâietate.

CAPITOLUL II

Constituirea unei garanții internaționale

ARTICOLUL 7

Condiții de formă

O garanție este constituită ca garanție internațională în conformitate cu prezenta convenție în cazul în care contractul care o creează sau prevede:

- (a) este în scris;
- (b) se referă la un bun de care poate dispune debitorul, vânzătorul condiționat sau locatorul;
- (c) permite identificarea unui bun în conformitate cu protocolul; și
- (d) în cazul unui contract de garanție, permite stabilirea obligațiilor garantate, fără a fi însă necesar să se menționeze o sumă sau suma maximă garantată.

CAPITOLUL III

Modalități de reparare în cazul neîndeplinirii obligațiilor

ARTICOLUL 8

Modalități de reparare aflate la dispoziția creditorului

1. În cazul neîndeplinirii obligațiilor, astfel cum este prevăzut la articolul 11, cu condiția ca debitorul să își fi dat în orice moment acordul și sub rezerva oricărei declarații ce poate fi emisă de către un stat contractant în temeiul articolului 54, creditorul poate aplica oricare una sau mai multe dintre următoarele modalități de reparare:

- (a) să își însușească sau să preia controlul asupra bunului care constituie garanție în favoarea sa;
- (b) să vândă sau să închirieze orice astfel de bun;
- (c) să încaseze sau să primească orice venit sau profit rezultat din gestionarea sau utilizarea oricărui astfel de bun.

2. Creditorul poate, în mod alternativ, să solicite un ordin judecătoresc care să autorizeze sau să impună oricare dintre acțiunile menționate la alineatul precedent.

3. Orice modalitate de reparare menționată la subparagraful (a), (b) sau (c) al alineatului 1 sau prin articolul 13 trebuie aplicată în mod rezonabil din punct de vedere comercial. O modalitate de reparare este considerată a fi aplicată în mod rezonabil din punct de vedere comercial atunci când aceasta este aplicată în conformitate cu o prevedere a contractului de garanție, cu excepția cazului în care o astfel de prevedere este în mod evident nerezonabilă.

4. Un creditor care propune să vândă sau să închirieze un bun în temeiul alineatului 1 va notifica mai întâi în scris într-un termen rezonabil cu privire la vânzare sau închiriere:

(a) persoanele interesate specificate la articolul 1 litera (m) punctele (i) și (ii); și

(b) persoanele interesate specificate la articolul 1 litera (m) punctul (iii), care au comunicat creditorului drepturile lor cu suficient timp înainte de vânzare sau închiriere.

5. Orice sumă încasată sau primită de către creditor care rezultă din aplicarea oricăreia dintre modalitățile de reparare menționate la alineatul 1 sau 2 va fi utilizată ca plată a sumei care reprezintă obligațiile garantate.

6. În cazul în care sumele încasate sau primite de către creditor, ce rezultă din aplicarea oricăreia dintre modalitățile de reparare menționate la alineatul 1 sau 2, depășesc suma garantată prin garanția reală mobilă și costurile rezonabile apărute în aplicarea respectivei măsuri, atunci, cu excepția cazului în care instanța decide altfel, creditorul va distribui surplusul, în ordinea priorității, și celorlalți deținători de garanții înregistrate cu rang inferior sau care au fost aduse la cunoștința creditorului și va plăti orice sumă rămasă debitorului.

ARTICOLUL 9

Transferul proprietății în cazul îndeplinirii obligației; efectul liberatoriu

1. În orice moment după neîndeplinirea obligației, așa cum este prevăzută la articolul 11, creditorul și toate persoanele interesate pot conveni de comun acord ca dreptul de proprietate (sau orice altă garanție a debitorului) asupra oricărui bun care constituie o garanție reală mobilă să fie utilizat de către creditor pentru îndeplinirea sau în vederea îndeplinirii obligației garantate.

2. La solicitarea creditorului, instanța poate hotărî ca dreptul de proprietate (sau orice altă garanție a debitorului) asupra oricărui bun care constituie o garanție reală mobilă să treacă asupra creditorului pentru îndeplinirea obligațiilor garantate.

3. Instanța aprobă solicitarea de la alineatul anterior numai dacă valoarea obligațiilor garantate care trebuie îndeplinite printr-un astfel de transfer este proporțională cu valoarea bunului, ținându-se seama de orice plată care trebuie să fie efectuată de către creditor oricăreia dintre persoanele interesate.

4. În orice moment după neîndeplinirea obligațiilor, astfel cum se prevede la articolul 11, și înainte de vânzarea bunului care constituie garanție sau de emiterea unui ordin conform alineatului 2, debitorul sau orice persoană interesată poate obține ridicarea garanției reale mobiliare, plătind în întregime suma garantată, sub rezerva oricărei închirieri a bunului de către creditor conform articolului 8 alineatul 1 litera (b) sau prevăzută de un ordin judecătoresc, conform articolului 8 alineatul 2. În cazul în care, după respectiva neîndeplinire a obligațiilor, suma garantată este plătită în întregime de către o persoană interesată, alta decât debitorul, acea persoană preia drepturile creditorului.

5. Dreptul de proprietate sau orice altă garanție a debitorului, transferate prin vânzare, conform articolului 8 alineatul 1 litera (b) sau prezentului articol alineatul 1 sau 2, este degrevat(ă) de orice altă garanție de rang inferior garanției reale mobiliare a creditorului, în conformitate cu prevederile articolului 29.

ARTICOLUL 10

Măsurile aflate la dispoziția vânzătorului condiționat sau a locatorului

În cazul neîndeplinirii obligațiilor în cadrul unui contract încheiat sub condiție suspensivă sau al unui contract de leasing, astfel cum se prevede la articolul 11, vânzătorul condiționat sau locatorul, după caz:

(a) sub rezerva oricărei declarații potențiale a unui stat contractant, conform articolului 54, poate să rezilieze contractul și să își însușească sau să preia controlul asupra oricărui bun care face obiectul contractului; sau

(b) poate să solicite un ordin judecătoresc care să autorizeze sau să impună oricare dintre aceste acțiuni.

ARTICOLUL 11

Înțelesul neîndeplinirii obligațiilor

1. Debitorul și creditorul pot în orice moment să convină în scris asupra evenimentelor care constituie o neîndeplinire a obligațiilor sau care dau naștere drepturilor și modalităților de reparare specificate la articolele 8—10 și 13.

2. În cazul în care debitorul și creditorul nu au convenit asupra acestor aspecte, „neîndeplinirea obligațiilor” în scopurile articolelor 8—10 și 13 înseamnă o neîndeplinire care îl privează în mod substanțial pe creditor de ceea ce i se cuvine în baza contractului.

ARTICOLUL 12

Măsuri suplimentare

Pot fi aplicate orice alte modalități de reparare permise prin legislația în vigoare, inclusiv modalitățile de reparare asupra cărora părțile au convenit, cu condiția ca acestea să nu vină în contradicție cu prevederile imperative ale prezentului capitol, astfel cum este stabilit la articolul 15.

ARTICOLUL 13

Măsuri provizorii

1. Sub rezerva oricărei declarații pe care o poate face în temeiul articolului 55, un stat contractant se asigură că un creditor care aduce dovezi că debitorul nu și-a îndeplinit obligațiile, în așteptarea soluționării definitive a cererii sale și cu condiția ca debitorul să își fi dat, în orice moment, acordul în această privință, poate obține din partea unei instanțe aplicarea în termen scurt a unor măsuri, sub forma unuia sau a mai multor ordine dintre cele enumerate în cele ce urmează, în funcție de solicitarea creditorului:

(a) conservarea bunului și a valorii sale;

(b) punerea în posesie, controlul sau custodia asupra bunului;

(c) imobilizarea bunului; și

(d) închirierea sau, cu excepția cazurilor prevăzute la subparagrafele (a)—(c), gestionarea bunului și a veniturilor generate de acesta.

2. La emiterea unui ordin conform alineatului precedent, instanța poate impune condițiile pe care le consideră necesare pentru a proteja persoanele interesate în eventualitatea în care:

(a) creditorul, la punerea în aplicare a unui ordin care dispune aplicarea unor măsuri, nu își îndeplinește oricare dintre obligațiile ce îi revin față de debitor în baza prezentei convenții sau protocolului; sau

(b) creditorului nu îi este recunoscută creanța, integral sau parțial, în momentul soluționării definitive a respectivului litigiu.

3. Înainte de a emite un ordin conform alineatului 1, instanța poate solicita ca toate persoanele interesate să fie notificate cu privire la această solicitare.

4. Nimic din prezentul articol nu afectează aplicarea articolului 8 alineatul 3 sau nu limitează posibilitatea instanței de a dispune alte măsuri provizorii decât cele prevăzute în alineatul 1.

ARTICOLUL 14

Cerințe procedurale

Sub rezerva articolului 54 alineatul 2, orice modalitate de reparare prevăzută în prezentul capitol trebuie aplicată în conformitate cu procedura prevăzută prin legislația locului în care va fi aplicată modalitatea de reparare.

ARTICOLUL 15

Derogarea

În relațiile lor reciproce, oricare două sau mai multe părți menționate în prezentul capitol pot în orice moment, prin acord scris, să stabilească o derogare de la conținutul oricăreia dintre prevederile anterioare din prezentul capitol sau să modifice efectele acestora, cu excepția articolului 8 alineatele 3—6, articolului 9 alineatele 3 și 4, articolului 13 alineatul 2 și articolului 14.

CAPITOLUL IV

Sistemul internațional de înregistrare

ARTICOLUL 16

Registrul internațional

1. Un registru internațional va fi instituit pentru înregistrarea:

(a) garanțiilor internaționale, a garanțiilor internaționale potențiale și a drepturilor și garanțiilor necontractuale înregistrabile;

(b) cesiunilor și cesiunilor potențiale de garanții internaționale;

(c) achizițiilor de garanții internaționale prin subrogarea legală sau convențională conform legislației în vigoare;

(d) notificărilor privind garanțiile naționale; și

(e) subordonărilor de garanții la care se face referire în oricare dintre subparagrafele precedente.

2. Pot fi instituite diferite registre internaționale pentru diferite categorii de bunuri și drepturi conexe.

3. În scopurile prezentului capitol și ale capitolului V, termenul „înregistrare” include, acolo unde este cazul, o modificare, prelungire sau o radiere a înregistrării.

ARTICOLUL 17

Autoritatea de supraveghere și organismul de înregistrare

1. Va exista o autoritate de supraveghere așa cum este prevăzut prin protocol.

2. Autoritatea de Supraveghere:

(a) va înființa sau lua măsuri pentru înființarea Registrului internațional;

(b) va numi sau va demite responsabilul organismului de înregistrare, dacă nu este prevăzut altfel în protocol;

(c) în cazul în care se schimbă responsabilul organismului de înregistrare, se va asigura că toate drepturile necesare pentru funcționarea efectivă continuă a Registrului internațional îi vor reveni sau vor fi transmisibile noului responsabil;

(d) după consultarea cu statele contractante, va stabili sau va aproba reglementările de aplicare a protocolului privind funcționarea Registrului internațional și va asigura publicarea acestuia;

(e) va stabili procedurile administrative prin care se pot înainta plângeri către Autoritatea de Supraveghere privind funcționarea Registrului internațional;

(f) va supraveghea organismul de înregistrare și funcționarea Registrului internațional;

(g) la solicitarea organismului de înregistrare, îi va acorda asistență acestuia așa cum consideră oportun Autoritatea de Supraveghere;

(h) va stabili și va revizui periodic structura tarifară a serviciilor și a facilităților oferite de către Registrul internațional;

(i) va face tot ceea ce este necesar pentru a asigura existența unui sistem electronic eficient de înregistrare pe bază de notificări în vederea implementării obiectivelor prezentei convenții și ale protocolului; și

(j) va raporta periodic statelor contractante cu privire la îndeplinirea obligațiilor sale în conformitate cu prezenta convenție și cu protocolul.

3. Autoritatea de Supraveghere poate încheia orice acord necesar pentru îndeplinirea funcțiilor sale, inclusiv orice acord prevăzut în articolul 27 alineatul 3.

4. Autoritatea de supraveghere va deține toate drepturile de proprietate asupra bazelor de date și a arhivelor Registrului internațional.

5. Organismul de înregistrare asigură funcționarea eficientă a Registrului internațional și îndeplinește funcțiile care i-au fost atribuite prin prezenta convenție, prin protocol și prin reglementări.

CAPITOLUL V

Alte aspecte legate de înregistrare

ARTICOLUL 18

Cerințe de înregistrare

1. Protocolul și reglementările vor specifica cerințele, inclusiv criteriile de identificare a bunului:

(a) pentru efectuarea unei înregistrări (care va include dispunerea transiterii în prealabil pe cale electronică a oricărui consimțământ al oricărei persoane al cărei consimțământ este necesar conform articolului 20);

(b) pentru efectuarea de căutări și emiterea de certificate de căutare și sub rezerva acestora;

(c) pentru asigurarea confidențialității informațiilor și a documentelor din cadrul Registrului internațional, altele decât informațiile și documentele legate de o înregistrare.

2. Organismului de înregistrare nu îi va reveni îndatorirea de a cerceta dacă un consimțământ pentru înregistrare în temeiul articolului 20 a fost cu adevărat acordat sau dacă este valabil.

3. În cazul în care o garanție înregistrată ca garanție internațională potențială devine garanție internațională, nu este necesară o altă înregistrare, cu condiția ca informațiile despre înregistrare să fie suficiente pentru înregistrarea unei garanții internaționale.

4. Organismul de înregistrare va lua măsurile necesare pentru ca înregistrările să fie introduse în baza de date a Registrului internațional, să poată fi căutate în ordinea cronologică a primirii lor și în fișier să se înregistreze data și ora primirii.

5. Protocolul poate dispune ca un stat contractant să poată desemna pe teritoriul său unul sau mai multe organisme ca punct sau puncte de intrare, prin intermediul căruia informațiile necesare pentru înregistrare să fie transmise Registrului internațional. Un stat contractant care creează un astfel de organism poate specifica cerințele care trebuie să fie îndeplinite, dacă este cazul, înainte ca aceste informații să fie transmise Registrului internațional.

ARTICOLUL 19

Valabilitatea și momentul înregistrării

1. O înregistrare va fi valabilă numai dacă este efectuată în conformitate cu prevederile articolului 20.

2. O înregistrare, dacă îndeplinește condițiile de valabilitate, va fi finalizată în momentul introducerii informațiilor necesare în baza de date a Registrului internațional, astfel încât să poată fi consultată.

3. O înregistrare va putea fi consultată, în scopurile alineatului anterior, în momentul în care:

(a) Registrul internațional i-a atribuit un număr de fișier în ordine succesivă; și

(b) informațiile privind înregistrarea, inclusiv numărul fișierului, sunt stocate pe suport durabil și pot fi accesate la Registrul internațional.

4. În cazul în care o garanție înregistrată inițial ca garanție internațională potențială devine garanție internațională, acea

garanție internațională va fi considerată ca fiind înregistrată de la data înregistrării garanției internaționale potențiale, cu condiția ca înregistrarea să fi fost valabilă imediat înainte de momentul constituirii garanției internaționale, astfel cum este prevăzut prin articolul 7.

5. Alineatul anterior se aplică cu modificările necesare la înregistrarea unei cesiuni potențiale a unei garanții internaționale.

6. O înregistrare trebuie să poată fi consultată în baza de date a Registrului internațional în conformitate cu criteriile prevăzute în protocol.

ARTICOLUL 20

Acordarea consimțământului pentru înregistrare

1. O garanție internațională, o garanție internațională potențială, o cesiune sau o cesiune potențială a unei garanții internaționale poate fi înregistrată, iar apoi înregistrarea poate fi modificată sau prelungită înainte de expirare de către oricare dintre părți cu acordul scris al celeilalte părți.

2. Subordonarea unei garanții internaționale unei alte garanții internaționale poate fi înregistrată în orice moment de către persoana sau cu acordul scris al persoanei a cărei garanție a fost subordonată.

3. O înregistrare poate fi radiată de către partea sau cu acordul scris al părții în favoarea căreia a fost efectuată.

4. Achiziția unei garanții internaționale prin subrogare legală sau contractuală poate fi înregistrată de către persoana care se substituie creditorului.

5. Un drept sau o garanție neconsensual(ă) înregistrabil(ă) poate fi înregistrat(ă) de către deținătorul acestora.

6. O notificare a unei garanții naționale poate fi înregistrată de către deținătorul acesteia.

ARTICOLUL 21

Durata înregistrării

Înregistrarea unei garanții internaționale rămâne în vigoare până în momentul radierii acesteia sau până la expirarea perioadei specificate în înregistrare.

ARTICOLUL 22

Consultările

1. Orice persoană poate, în modul prevăzut în protocol și în reglementări, consulta sau solicita o consultare prin mijloace electronice în cadrul Registrului internațional a garanțiilor internaționale sau a garanțiilor internaționale potențiale înregistrate în acesta.

2. În momentul primirii unei solicitări în acest sens, organismul de înregistrare va emite, în modul prevăzut în protocol și în reglementări, un certificat de consultare în registru prin mijloace electronice cu privire la orice bun:

(a) care menționează toate informațiile înregistrate cu privire la acesta, precum și data și ora înregistrării respectivelor informații; sau

(b) care menționează că nu există informații în cadrul Registrului internațional cu privire la acesta.

3. Un certificat de consultare eliberat în temeiul alineatului anterior va indica faptul că acel creditor al cărui nume este indicat în informațiile privind înregistrarea a dobândit sau intenționează să dobândească o garanție internațională privind bunul în cauză, dar nu va indica dacă este vorba despre o garanție internațională sau o garanție internațională potențială, chiar dacă acest lucru poate fi confirmat prin informațiile relevante privind înregistrarea.

ARTICOLUL 23

Lista declarațiilor și a drepturilor sau garanțiilor neconsensuale declarate

Organismul de înregistrare va ține o evidență a declarațiilor, a retragerilor declarațiilor și a categoriilor de drepturi sau garanții necontractuale comunicate organismului de înregistrare de către depozitar, așa cum au fost transmise de către statul contractant, în conformitate cu articolele 39 și 40, și a datei la care a avut loc fiecare astfel de declarație sau retragere a declarației. Respectiva listă va fi înregistrată și va putea fi consultată după numele statului declarant și va fi pusă la dispoziția oricărei persoane care solicită acest lucru, așa cum este prevăzut în protocol și în reglementări.

ARTICOLUL 24

Valoarea probantă a certificatelor

Un document care îndeplinește condițiile de formă prevăzute prin reglementări, care constituie un certificat eliberat de Registrul internațional este o dovadă la prima vedere:

(a) a eliberării sale astfel; și

(b) a faptelor menționate în acesta, inclusiv data și ora înregistrării.

ARTICOLUL 25

Radierea

1. În cazul în care obligațiile garantate printr-o garanție reală mobilă înregistrată sau obligațiile care au dat naștere unui drept sau unei garanții necontractuale înregistrate au fost îndeplinite sau în cazul în care au fost îndeplinite condițiile de transfer al titlului în temeiul unui contract înregistrat încheiat sub condiție suspensivă, deținătorul garanțiilor în cauză va asigura radierea înregistrării, fără întârziere nejustificată, în urma cererii scrise a debitorului, predată sau primită la adresa acestuia indicată în înregistrare.

2. În cazul în care a fost înregistrată o garanție internațională potențială sau o cesiune potențială a unei garanții internaționale, creditorul potențial sau cesionarul potențial va asigura radierea, fără întârziere nejustificată, în urma cererii scrise a debitorului sau a cedentului, predată sau primită la adresa acestuia, menționată în înregistrare, înainte de valorificarea sau asumarea unui angajament de valorificare a bunului de către creditorul potențial sau cesionarul potențial.

3. În cazul în care obligațiile asigurate printr-o garanție națională specificată într-o notificare înregistrată privind o garanție națională au fost îndeplinite, deținătorul respectivei garanții va asigura radierea înregistrării, fără întârziere nejustificată, în urma cererii scrise a debitorului, predată sau primită la adresa acestuia menționată în înregistrare.

4. În cazul în care o înregistrare nu ar fi trebuit să fi fost efectuată sau este incorectă, persoana în favoarea căreia a fost efectuată înregistrarea va asigura radierea sau modificarea acesteia în urma cererii scrise a debitorului, predată sau primită la adresa acestuia menționată în înregistrare.

ARTICOLUL 26

Accesul la serviciile internaționale de înregistrare

Niciunei persoane nu îi va fi refuzat accesul la serviciile de înregistrare și de consultare ale Registrului internațional, cu excepția cazului în care aceasta nu respectă procedurile prevăzute în prezentul capitol.

CAPITOLUL VI

Privilegii și imunități ale Autorității de Supraveghere și ale organismului de înregistrare

ARTICOLUL 27

Personalitatea juridică; imunitatea

1. Autoritatea de Supraveghere va beneficia de personalitate juridică internațională, în cazul în care nu deține deja o astfel de personalitate.

2. Autoritatea de Supraveghere, cadrele sale de conducere și angajații acesteia vor beneficia de respectiva imunitate în ceea ce privește procedurile judiciare și administrative, așa cum este specificat în protocol.

3. (a) Autoritatea de Supraveghere va fi scutită de impozite și va beneficia de respectivele alte privilegii ce pot fi prevăzute prin acord cu statul gazdă.

(b) În scopurile prezentului paragraf, „stat gazdă” înseamnă statul în care este situată Autoritatea de Supraveghere.

4. Activele, documentele, bazele de date și arhivele Registrului internațional vor fi inviolabile și vor beneficia de imunitate împotriva confiscării sau altor proceduri judiciare sau administrative.

5. În scopurile oricărei reclamații împotriva organismului de înregistrare, în temeiul articolului 28 alineatul 1 sau al articolului 44, reclamantul va avea dreptul de a accesa respectivele informații și documente ce pot fi necesare pentru a-și putea susține reclamația.

6. Autoritatea de Supraveghere poate renunța la inviolabilitatea și imunitatea conferite prin prevederile alineatului 4.

CAPITOLUL VII

Răspunderea organismului de înregistrare

ARTICOLUL 28

Răspundere și garanții financiare

1. Organismul de înregistrare va fi răspunzător pentru despăgubiri pentru prejudiciul suferit de către o persoană, rezultat direct dintr-o eroare sau o omisiune a organismului de înregistrare, a cadrelor sale de conducere și a angajaților săi sau dintr-o defecțiune a sistemului internațional de înregistrare, cu excepția cazului în care defecțiunea este cauzată de un eveniment de natură inevitabilă și irezistibilă, care nu dea fi prevenit utilizând cele mai bune practici aplicate în prezent în domeniul proiectării și operării registrelor electronice, inclusiv cele legate de crearea de copii de rezervă, de securitatea sistemelor și de gestionarea rețelelor.

2. Organismul de înregistrare nu va fi răspunzător în temeiul alineatului anterior pentru inexactitatea faptică a informațiilor privind înregistrarea care au fost primite de organismul de înregistrare sau transmise de acesta în forma în care au fost primite, nici pentru actele sau circumstanțele care nu țin de responsabilitatea organismului de înregistrare sau a cadrelor sale de conducere și angajaților săi și care au avut loc înainte de primirea informațiilor privind înregistrarea la Registrul internațional.

3. Despăgubirile menționate la alineatul 1 pot fi reduse în măsura în care persoana care a suferit prejudiciu a cauzat sau a contribuit la producerea acelor prejudicii.

4. Organismul de înregistrare va încheia o asigurare sau dispune de o garanție financiară care să acopere răspunderea la care se face referire în prezentul articol, în măsura stabilită de Autoritatea de Supraveghere, în conformitate cu protocolul.

CAPITOLUL VIII

Efectele unei garanții internaționale față de terți

ARTICOLUL 29

Prioritatea garanțiilor concurente

1. O garanție înregistrată are prioritate față de o altă garanție, înregistrată la o dată ulterioară, și față de o garanție neînregistrată.

2. Prioritatea primei garanții menționate la alineatul precedent se aplică:

(a) chiar dacă prima garanție menționată a fost constituită sau înregistrată cunoscându-se existența celeilalte garanții; și

(b) chiar și în ceea ce privește valorificarea de către deținător a primei garanții menționate, cunoscându-se existența celeilalte garanții.

3. Cumpărătorul unui bun dobândește drepturile aferente acestuia:

(a) sub rezerva unei garanții înregistrate la momentul achiziționării garanției respective; și

(b) liber de orice garanție neînregistrată, chiar dacă are cunoștință de existența acesteia.

4. Vânzătorul condiționat sau utilizatorul dobândește dreptul sau garanția asupra bunului în cauză:

(a) sub rezerva unei garanții înregistrate înainte de înregistrarea garanției internaționale deținute de către vânzătorul condiționat sau locator; și

(b) liber de orice garanție care nu a fost astfel înregistrată la momentul respectiv, chiar dacă cunoaște existența acelei garanții.

5. Prioritatea garanțiilor sau a drepturilor concurente conform prezentului articol poate fi modificată printr-un acord încheiat între titularii garanțiilor în cauză, însă un cesionar al unei garanții subordonate nu este obligat prin contract să subordoneze acea garanție, cu excepția cazului în care, în momentul cesiunii, subordonarea legată de contractul respectiv fusese deja înregistrată.

6. Orice prioritate acordată prin prezentul articol unei garanții pentru un bun se extinde și asupra indemnizațiilor aferente acestuia.

7. Prezenta convenție:

(a) nu afectează drepturile pe care o persoană le deține asupra unui obiect, altul decât un bun, înainte de instalarea acestuia pe un bun, în cazul în care, conform legislației în vigoare, drepturile respective continuă să existe după instalare; și

(b) nu împiedică crearea de drepturi asupra unui obiect, altul decât un bun, care a fost instalat anterior pe un bun în cazul în care, conform legislației în vigoare, acele drepturi sunt create.

ARTICOLUL 30

Efectele insolvențabilității

1. În cadrul procedurilor de insolvență împotriva unui debitor, o garanție internațională este opozabilă dacă, înainte de începerea procedurilor de insolvență, garanția în cauză a fost înregistrată în conformitate cu prezenta convenție.

2. Nimic din prezentul articol nu aduce atingere opozabilității unei garanții internaționale în cadrul procedurilor de insolvență, în cazul în care garanția respectivă este opozabilă conform legislației în vigoare.

3. Nimic din prezentul articol nu aduce atingere:

(a) niciunor norme de drept aplicabile procedurilor de insolvență privind evitarea unei tranzacții, ca preferință, sau transfer care fraudează drepturile creditorilor; sau

(b) niciunor norme de procedură legate de exercitarea drepturilor de proprietate care fac obiectul controlului sau supravegherii administratorului insolvențabilității.

CAPITOLUL IX

Cesiunea drepturilor conexe și a garanțiilor internaționale; drepturi de subrogare

ARTICOLUL 31

Efectele cesiunii

1. Cu excepția cazului în care părțile stabilesc altfel, o cesiune a drepturilor conexe realizată în conformitate cu articolul 32 transferă, de asemenea, cesionarului:

(a) garanția internațională conexă; și

(b) toate garanțiile cedentului și rangul acestora, în baza prezentei convenții.

2. Nimic din prezenta convenție nu împiedică o cesiune parțială a drepturilor conexe ale cedentului. În cazul unei astfel de cesiuni parțiale, cedentul și cesionarul pot conveni asupra drepturilor lor respective în ceea ce privește garanția internațională aferentă cesionată conform alineatului precedent, dar nu astfel încât să afecteze în mod negativ debitorul în lipsa acordului acestuia.

3. Sub rezerva prevederilor alineatului 4, legislația în vigoare va determina excepțiile și drepturile la compensare aflate la dispoziția debitorului împotriva cesionarului.

4. Debitorul poate, în orice moment, să renunțe prin acord scris la toate sau la oricare dintre excepțiile și drepturile la compensare menționate la alineatul anterior, altele decât excepțiile provenite din acte frauduloase ale cesionarului.

5. În cazul unei cesiuni prin intermediul unei garanții, drepturile conexe cesionate revin cedentului, în măsura în care mai există în momentul în care obligațiile garantate prin cesiune au fost îndeplinite.

ARTICOLUL 32

Cerințele de formă ale cesiunii

1. O cesiune a drepturilor conexe transferă garanția internațională aferentă numai dacă:

(a) este încheiată în scris;

(b) permite identificarea drepturilor conexe în cadrul contractului din care rezultă; și

(c) în cazul unei cesiuni prin intermediul unei garanții, permite stabilirea obligațiilor garantate prin cesiune în conformitate cu protocolul, însă fără a fi necesar să se menționeze o sumă sau suma maximă garantată.

2. O cesiune a unei garanții internaționale create sau prevăzute de către un contract de garanție este valabilă numai dacă unele sau toate drepturile conexe sunt, de asemenea, cesionate.

3. Prezenta convenție nu se aplică unei cesiuni a drepturilor conexe care nu are ca efect și transferarea garanției internaționale aferente.

ARTICOLUL 33

Obligațiile debitorului față de cesionar

1. În măsura în care drepturile conexe și garanția internațională aferentă au fost transferate în conformitate cu articolele 31 și 32, debitorul, în ceea ce privește drepturile și garanția în cauză, nu este obligat prin cesiune și nu are datoria de a plăti sau de a oferi alte beneficii cesionarului decât în cazul în care:

(a) debitorul a fost notificat în scris cu privire la cesiune de către cedent sau cu autoritatea acestuia; și

(b) notificarea identifică drepturile conexe.

2. Indiferent de orice alt temei în baza căruia plata sau execuția de către debitor îl eliberează de răspundere pe acesta din urmă, plata sau execuția va produce efecte în acest sens

dacă este efectuată în conformitate cu prevederile alineatului precedent.

3. Nimic din prezentul articol nu va afecta rangul cesiunilor concurente.

ARTICOLUL 34

Modalități de reparare pentru neîndeplinirea obligațiilor privind cesiunea cu titlu de garanție

În cazul în care cedentul nu își îndeplinește obligațiile care rezultă din cesiunea drepturilor conexe și a garanției internaționale aferente cu titlu de garanție, prevederile articolelor 8, 9 și 11—14 se aplică în relațiile dintre cedent și cesionar (iar în ceea ce privește drepturile conexe, acestea se aplică în măsura în care prevederile în cauză se pot aplica bunurilor necorporale) ca și cum:

(a) referirile la obligația garantată și garanția reală mobilă ar fi referiri la obligația garantată prin cesiunea drepturilor conexe, a garanției internaționale aferente și a garanției reale mobiliare create prin acea cesiune;

(b) referirile la creditorul garantat sau creditorul, privind garantul sau debitorul ar fi referiri la cesionar și cedent;

(c) referirile la titularul garanției internaționale ar fi referiri la cesionar; și

(d) referirile la bun ar fi referiri la drepturile conexe cesionate și garanția internațională aferentă.

ARTICOLUL 35

Rangul cesiunilor concurente

1. În cazul în care există cesiuni concurente de drepturi conexe și cel puțin una dintre cesiuni include garanția internațională aferentă și este înregistrată, se aplică prevederile articolului 29, ca și cum referirile la garanția înregistrată ar fi referiri la o cesiune a drepturilor conexe și a garanției înregistrate aferente și ca și cum referirile la o garanție înregistrată sau neînregistrată ar fi referiri la o cesiune înregistrată sau neînregistrată.

2. Prevederile articolului 30 se aplică la cesiunea drepturilor conexe ca și cum referiri la o garanție internațională ar fi referiri la o cesiune a drepturilor conexe și a garanției internaționale aferente.

ARTICOLUL 36

Prioritatea cesionarului cu privire la drepturile conexe

1. Cesionarul drepturilor conexe și al garanției internaționale aferente a căror cesiune a fost înregistrată are prioritate în fața unui alt cesionar al drepturilor conexe în temeiul articolului 35 alineatul (1) numai în cazul în care:

(a) contractul care se află la originea drepturilor conexe prevede că acestea sunt garantate de către bun sau conexe acestuia; și

(b) drepturile conexe se raportează la un bun.

2. În scopurile subparagrafului (b) al paragrafului precedent, drepturile conexe se raportează la un bun numai în măsura în care constau în drepturi la plată sau la executare aferente:

(a) unei sume avansate și utilizate pentru achiziționarea bunului;

(b) unei sume avansate și utilizate pentru achiziționarea unui alt bun, asupra căruia cedentul deținea o altă garanție internațională, în cazul în care cedentul a transferat garanția respectivă cesionarului, iar cesiunea a fost înregistrată;

(c) prețului plătit pentru bun;

(d) chiriilor plătit pentru bun; sau

(e) altor obligații ce rezultă dintr-o tranzacție la care se face referire în oricare dintre subparagrafele precedente.

3. În toate celelalte cazuri, rangul cesiunilor concurente ale drepturilor conexe va fi stabilit prin legislația în vigoare.

ARTICOLUL 37

Efectele insolvabilității cedentului

Prevederile articolului 30 se aplică procedurilor de insolvență împotriva cedentului ca și cum referirile la debitor ar fi referiri la cedent.

ARTICOLUL 38

Subrogarea

1. Sub rezerva prevederilor alineatului 2, nicio prevedere a prezentei convenții nu aduce atingere achiziționării de drepturi conexe și de garanții internaționale aferente prin subrogare legală sau contractuală, în conformitate cu legislația în vigoare.

2. Prioritatea dintre orice garanție de tipul celei menționate la alineatul anterior și o garanție concurentă poate fi modificată printr-un acord scris încheiat între titularii garanțiilor respective, însă cesionarul unei garanții subordonate nu este obligat prin contract să subordoneze garanția în cauză, cu excepția cazului în care, în momentul cesiunii, o subordonare referitoare la contractul respectiv fusese înregistrată.

CAPITOLUL X

Drepturile sau garanțiile care fac obiectul declarațiilor statelor contractante

ARTICOLUL 39

Drepturile care au prioritate fără înregistrare

1. Un stat contractant poate declara, în orice moment, printr-o declarație depusă la Depozitarul protocolului, în mod general sau specific:

(a) acele categorii de drepturi sau garanții neconsensuale (altele decât un drept sau o garanție care intră în sfera de aplicare a articolului 40) care, în baza legislației aceluși stat, au prioritate în fața unei garanții asupra unui bun echivalent cu cel al deținătorului garanției internaționale înregistrate și care va avea prioritate asupra unei garanții internaționale înregistrate, fie în cadrul, fie în afara procedurilor de insolvență; și

(b) că nimic din prezenta convenție nu va afecta dreptul unui stat, al unui organism de stat, al unei organizații interguvernamentale sau al altui furnizor privat de servicii publice de a sechestra sau de a reține un bun, în baza legislației aceluși stat, pentru plata sumelor datorate respectivei/respectivului organism, organizații sau furnizor, legate în mod direct de serviciile respective, cu privire la acel bun sau la un alt bun.

2. O declarație în temeiul alineatului anterior poate fi formulată astfel încât să acopere categoriile create după depunerea declarației.

3. Un drept sau o garanție neconsensual(ă) are prioritate asupra unei garanții internaționale numai dacă dreptul sau garanția neconsensual(ă) aparține unei categorii vizate de o declarație depusă înainte de înregistrarea garanției internaționale.

4. Fără a aduce atingere prevederilor de la alineatul precedent, un stat contractant poate declara, la momentul ratificării, acceptării, aprobării sau aderării la protocol, faptul că un drept sau o garanție aparținând unei categorii vizate de o declarație făcută în conformitate cu subparagraful (a) al alineatului 1 are prioritate în fața unei garanții internaționale înregistrate înainte de data respectivei ratificări, acceptări, aprobări sau aderări.

ARTICOLUL 40

Drepturile sau garanțiile necontractuale înregistrabile

Un stat contractant poate, în orice moment, printr-o declarație depusă la Depozitarul protocolului, să enumere categoriile de drepturi sau garanții necontractuale care vor fi înregistrabile în temeiul prezentei convenții, în ceea ce privește

orice categorie de bunuri, ca și cum dreptul sau garanția ar fi o garanție internațională și vor fi reglementate în mod corespunzător. O astfel de declarație poate fi modificată la anumite intervale de timp.

CAPITOLUL XI

Aplicarea convenției în ceea ce privește vânzările

ARTICOLUL 41

Vânzarea și vânzarea potențială

Prezenta convenție se va aplica vânzării sau vânzării potențiale a unui bun, așa cum este prevăzut în protocol, cu orice modificări ale acestuia.

CAPITOLUL XII

Jurisdicția

ARTICOLUL 42

Alegerea instanței competente

1. Sub rezerva prevederilor articolelor 43 și 44, instanțele dintr-un stat contractant alese de către părțile unei tranzacții au jurisdicție cu privire la orice litigiu legat de prezenta convenție, fie că forul ales are sau nu legătură cu părțile sau cu tranzacția. Respectiva competență este exclusivă, cu excepția cazului în care părțile au convenit altfel.

2. Orice astfel de acord va fi încheiat în scris sau în conformitate cu condițiile de formă ale legislației instanței competente alese.

ARTICOLUL 43

Jurisdicția în temeiul prevederilor articolului 13

1. Instanțele unui stat contractant alese de către părți și instanțele statului contractant pe teritoriul căruia este situat bunul au jurisdicție să dispună măsurile prevăzute la articolul 13 alineatul 1 literele (a), (b) și (c) și articolul 13 alineatul 4 privind acel bun.

2. Jurisdicția pentru a dispune măsurile prevăzute la articolul 13 alineatul 1 litera (d) sau pentru a dispune alte măsuri provizorii în temeiul articolului 13 alineatul 4 poate fi exercitată:

(a) fie de către instanțele alese de părți; fie

(b) de către instanțele unui stat contractant pe teritoriul căruia își are sediul debitorul, hotărârea dată de acestea fiind aplicabilă, prin termenii deciziei aferente, numai pe teritoriul aceluși stat contractant.

3. O instanță are jurisdicție în contextul alineatelor precedente chiar dacă soluționarea definitivă a unui litigiu, menționată la articolul 13 alineatul (1) va avea sau ar putea avea loc în fața unei instanțe sau va fi sau ar putea fi supusă arbitrajului într-un alt stat contractant.

ARTICOLUL 44

Jurisdicția pentru emiterea de ordine împotriva organismului de înregistrare

1. Instanțele statului pe teritoriul căruia organismul de înregistrare își are administrația centrală au jurisdicție exclusivă pentru acordarea de despăgubiri sau pentru emiterea de ordine împotriva organismului de înregistrare.

2. În cazul în care o persoană nu răspunde unei solicitări înaintate în temeiul articolului 25 și persoana în cauză nu mai există sau nu poate fi găsită în scopul emiterii unui ordin de radiere a înregistrării, instanțele menționate la alineatul precedent au jurisdicție exclusivă pentru cererea debitorului sau a debitorului potențial de a emite un ordin adresat organismului de înregistrare prin care i se solicită acestuia radierea înregistrării.

3. În cazul în care o persoană nu se supune ordinului instanței competente conform prezentei convenții sau, în cazul unei garanții naționale, ordinului instanței competente care îi solicită persoanei în cauză să modifice sau să radieze o înregistrare, instanțele la care se face referire în alineatul 1 pot îndruma organismul de înregistrare să ia măsurile care vor conduce la aplicarea ordinului respectiv.

4. Cu excepția cazului în care se prevede altfel la alineatele anterioare, nicio instanță nu poate emite ordine, decizii sau hotărâri judecătorești împotriva organismului de înregistrare sau care creează obligații pentru acesta.

ARTICOLUL 45

Jurisdicția cu privire la procedurile de insolvență

Prevederile prezentului capitol nu sunt aplicabile procedurilor de insolvență.

CAPITOLUL XIII

Relația cu alte convenții

ARTICOLUL 45 bis

Relația cu Convenția Națiunilor Unite privind cesiunea de creanță în comerțul internațional

Prezenta convenție are prioritate în fața Convenției Națiunilor Unite privind cesiunea de creanță în comerțul internațional, deschisă în vederea semnării la New York la data de 12 decembrie 2001, deoarece se referă la cesiunea de creanțe care reprezintă drepturi conexe aferente garanțiilor internaționale privind bunurile legate de aeronave, materialul rulant pentru căi ferate și activele spațiale.

ARTICOLUL 46

Relația cu Convenția UNIDROIT privind leasingul financiar internațional

Protocolul poate stabili relația dintre prezenta convenție și Convenția UNIDROIT privind leasingul financiar internațional, semnată la Ottawa la data de 28 mai 1988.

CAPITOLUL XIV

Prevederi finale

ARTICOLUL 47

Semnarea, ratificarea, acceptarea, aprobarea sau aderarea

1. Prezenta convenție este deschisă în vederea semnării la Cape Town la data de 16 noiembrie 2001 de către statele participante la Conferința diplomatică pentru adoptarea unei Convenții privind echipamentele mobile și a unui Protocol aeronautic, desfășurată la Cape Town între data de 29 octombrie și data de 16 noiembrie 2001. După 16 noiembrie 2001, Convenția va fi deschisă tuturor statelor pentru semnare la sediul Institutului Internațional pentru Unificarea Dreptului Privat (UNIDROIT) de la Roma, până la intrarea sa în vigoare în conformitate cu articolul 49.

2. Prezenta convenție va face obiectul ratificării, acceptării sau aprobării de către statele semnatare.

3. Orice stat care nu semnează prezenta convenție poate adera la aceasta în orice moment.

4. Ratificarea, acceptarea, aprobarea sau aderarea sunt efectuate prin depunerea unui document oficial în acest sens la Depozitar.

ARTICOLUL 48

Organizațiile regionale pentru integrare economică

1. O organizație regională pentru integrare economică constituită din state suverane și care are competența în anumite chestiuni reglementate de prezenta convenție poate semna, accepta, aproba sau adera la aceasta, în mod similar. Organizația regională pentru integrare economică va avea în acest caz drepturile și obligațiile unui stat contractant, în măsura în care organizația în cauză are competențe în chestiuni reglementate de prezenta convenție. În cazul în care numărul statelor contractante este relevant pentru prezenta convenție, Organizația regională pentru integrare economică nu va fi considerată drept stat contractant, alături de statele sale membre, care sunt state contractante.

2. În momentul semnării, acceptării, aprobării sau aderării, organizația regională pentru integrare economică depune o declarație la Depozitar în care specifică respectivele chestiuni reglementate prin prezenta convenție, în privința cărora competența a fost transferată către acea organizație de către statele sale membre. Organizația regională pentru integrarea economică va comunica prompt Depozitarului orice modificare adusă distribuirii competenței, inclusiv noile transferuri de competență, specificate în declarația ce urmează acestui alineat.

3. Orice referire privind un „stat contractant” sau mai multe „state contractante”, un „stat parte” sau mai multe „state părți” la prezenta convenție se aplică, de asemenea, organizației regionale pentru integrare economică, în cazul în care contextul impune astfel.

ARTICOLUL 49

Intrarea în vigoare

1. Prezenta convenție intră în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de trei luni de la data depunerii celui de al treilea document de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, dar numai în ceea ce privește o categorie de bunuri căreia i se aplică protocolul:

(a) de la momentul intrării în vigoare a protocolului;

(b) sub rezerva prevederilor protocolului; și

(c) între statele părți ale prezentei convenții și ale protocolului respectiv.

2. Pentru alte state, prezenta convenție intră în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de trei luni de la data depunerii documentului lor de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, dar numai în ceea ce privește o categorie de bunuri căreia i se aplică protocolul, sub rezerva, în ceea ce privește respectivul protocol, cerințelor de la alineatul precedent subparagrafele (a), (b) și (c).

ARTICOLUL 50

Tranzacții interne

1. În momentul ratificării, acceptării, aprobării sau aderării la protocol, un stat contractant poate declara faptul că prezenta convenție nu se va aplica unei tranzacții care este o tranzacție internă cu privire la statul respectiv, în ceea ce privește toate tipurile de bunuri sau o parte din acestea.

2. Fără a aduce atingere prevederilor alineatului anterior, prevederile articolului 8 alineatul 4, ale articolului 9 alineatul 1, ale articolului 16, ale capitolului V, ale articolului 29 și orice prevederi ale prezentei convenții referitoare la garanțiile înregistrate se aplică unei tranzacții interne.

3. În cazul în care notificarea cu privire la o garanție națională a fost înregistrată la Registrul internațional, rangul titularului garanției în cauză conform articolului 29 nu va fi afectat de faptul că aceasta revine unei alte persoane prin cesiune sau subrogare în temeiul legislației în vigoare.

ARTICOLUL 51

Protocoloalele viitoare

1. Depozitarul poate crea grupuri de lucru, în colaborare cu organizațiile neguvernamentale pe care acesta le consideră relevante, pentru a evalua fezabilitatea extinderii aplicării prezentei convenții, prin intermediul unuia sau al mai multor protocoale, la bunuri din orice categorie de echipamente mobile de valoare ridicată, pe lângă cele menționate la articolul 2 alineatul 3, fiecare componentă a acestora fiind identificabilă în mod unic, și la drepturile conexe legate de aceste bunuri.

2. Depozitarul va comunica textul oricărui proiect preliminar de protocol referitor la o categorie de bunuri, pregătit de un grup de lucru, tuturor statelor părți la prezenta convenție, tuturor statelor membre ale Depozitarului, statelor membre ale Națiunilor Unite care nu sunt membre ale Depozitarului și ale organizațiilor interguvernamentale relevante și va invita aceste state și organizații să participe la negocierile interguvernamentale pentru încheierea unui proiect de protocol pe baza proiectului preliminar de protocol.

3. Depozitarul va comunica, de asemenea, textul oricărui proiect preliminar de protocol formulat de un grup de lucru organizațiilor neguvernamentale pe care Depozitarul le consideră adecvate. Aceste organizații neguvernamentale vor fi invitate prompt să trimită Depozitarului observații cu privire la textul proiectului preliminar de protocol și să participe ca observatori la elaborarea proiectului de protocol.

4. În momentul în care organismele competente ale depozitarului consideră că protocolul în cauză poate fi adoptat, depozitarul va convoca o conferință diplomatică pentru adoptarea acestuia.

5. După adoptarea unui protocol, sub rezerva prevederilor alineatului 6, prezenta convenție se aplică categoriei de bunuri vizate de acesta.

6. Articolul 45 bis din prezenta convenție se aplică unui astfel de protocol numai dacă acest lucru este prevăzut în mod specific în protocolul respectiv.

ARTICOLUL 52

Unități teritoriale

1. Dacă un stat contractant are unități teritoriale în cadrul cărora sunt aplicabile sisteme diferite de legi în ceea ce privește chestiunile reglementate de prezenta convenție, în momentul ratificării, acceptării, aprobării sau aderării, acesta poate declara că prezenta convenție se extinde la toate unitățile sale teritoriale sau doar la una sau mai multe dintre acestea și își poate modifica declarația depunând o altă declarație în orice moment.

2. Orice astfel de declarație va indica în mod expres unitățile teritoriale în care se aplică prezenta convenție.

3. Dacă un stat contractant nu a depus o declarație în conformitate cu alineatul 1, prezenta convenție se va aplica tuturor unităților teritoriale ale aceluși stat.

4. În cazul în care un stat contractant extinde prezenta convenție la una sau mai multe dintre unitățile sale teritoriale, declarațiile permise în temeiul prezentei convenții pot fi depuse pentru fiecare astfel de unitate teritorială, iar declarația depusă pentru o unitate teritorială poate fi diferită de cele depuse pentru o altă unitate teritorială.

5. Dacă, în virtutea unei declarații depuse în temeiul alineatului 1, prezenta convenție se extinde la una sau mai multe unități teritoriale ale unui stat contractant:

(a) debitorul este considerat a se afla într-un stat contractant doar dacă s-a constituit sau înființat în conformitate cu o lege în vigoare într-o unitate teritorială în care se aplică prezenta convenție sau dacă își are sediul social, sediul statutar, administrația centrală sau reședința obișnuită într-o unitate teritorială căreia i se aplică prezenta convenție;

(b) orice referire la amplasarea bunului într-un stat contractant se interpretează ca amplasarea bunului într-o unitate teritorială căreia i se aplică prezenta convenție; și

(c) orice referire la autoritățile administrative din respectivul stat contractant se interpretează ca mențiune privind autoritățile administrative competente din unitatea teritorială căreia i se aplică prezenta convenție.

ARTICOLUL 53

Stabilirea instanțelor competente

Un stat contractant poate declara, în momentul ratificării, acceptării, aprobării sau aderării la Protocol, „instanța” sau „instanțele” competentă(e) în scopurile articolului 1 și al capitolului XII din prezenta convenție.

ARTICOLUL 54

Declarații privind modalitățile de reparare

1. În momentul ratificării, acceptării, aprobării sau aderării la Protocol, un stat contractant poate declara faptul că, pe perioada în care un bun grevat se află sau este controlat pe teritoriul său, creditorul nu va oferi un leasing asupra bunului pe teritoriul respectiv.

2. În momentul ratificării, acceptării, aprobării sau aderării la Protocol, un stat contractant poate declara dacă măsurile aflate la dispoziția creditorului, în temeiul oricărei prevederi a prezentei convenții, a căror punere în aplicare nu este condiționată în mod expres, prin prezenta convenție, de introducerea unei cereri în fața instanței, pot fi exercitate doar cu permisiunea instanței.

ARTICOLUL 55

Declarații privind modalitățile de reparare aplicabile în așteptarea soluționării definitive

În momentul ratificării, acceptării, aprobării sau aderării la Protocol, un stat contractant poate declara că nu va aplica prevederile articolului 13 sau ale articolului 43 sau ambelor, integral sau parțial. Declarația va enunța condițiile în care se va aplica articolul respectiv, în cazul în care acesta va fi aplicat parțial, sau ce alte măsuri provizorii vor fi aplicate.

ARTICOLUL 56

Rezerve și declarații

1. Nu pot fi formulate rezerve în ceea ce privește prezenta convenție, dar pot fi emise declarații permise de articolele 39, 40, 50, 52, 53, 54, 55, 57, 58 și 60 în conformitate cu aceste prevederi.

2. Orice declarație, declarație ulterioară sau retragere a unei declarații emise în conformitate cu prezenta convenție va fi notificată în scris Depozitarului.

ARTICOLUL 57

Declarații ulterioare

1. Un stat membru poate face o declarație ulterioară, alta decât o declarație în conformitate cu articolul 60, în orice moment după data intrării în vigoare a prezentei convenții, notificând în acest scop Depozitarul.

2. O astfel de declarație ulterioară va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unui termen de șase luni de la data primirii notificării de către Depozitar. În cazul în care notificarea menționează o perioadă mai lungă pentru ca declarația să intre în vigoare, acest lucru se va întâmpla în momentul expirării perioadei menționate după primirea notificării de către Depozitar.

3. Fără a aduce atingere alineatelor precedente, prezenta convenție va continua să se aplice ca și când nu s-ar fi făcut nicio astfel de declarație ulterioară, în ceea ce privește toate drepturile și garanțiile care survin înainte de data intrării în vigoare a unei astfel de declarații ulterioare.

ARTICOLUL 58

Retragerea declarațiilor

1. Orice stat parte care a făcut o declarație în temeiul prezentei convenții, alta decât o declarație autorizată în baza articolului 60, poate retrage declarația respectivă în orice moment, prin notificarea Depozitarului. Retragerea va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unui termen de șase luni de la data primirii notificării de către Depozitar.

2. Fără a aduce atingere alineatului precedent, prezenta convenție va continua să fie aplicată ca și când nu s-ar fi făcut nicio astfel de retragere a declarației, în ceea ce privește toate drepturile și garanțiile care survin înainte de data de la care o astfel de retragere intră în vigoare.

ARTICOLUL 59

Denunțările

1. Orice stat parte poate denunța prezenta convenție prin notificarea în scris a Depozitarului.

2. Denunțarea intră în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unui termen de douăsprezece luni de la data primirii notificării de către Depozitar.

3. Fără a aduce atingere alineatelor precedente, prezenta convenție va continua să fie aplicată ca și când nu s-ar fi făcut nicio denunțare, în ceea ce privește toate drepturile și garanțiile care survin înainte de data de la care orice astfel de denunțare intră în vigoare.

ARTICOLUL 60

Dispoziții tranzitorii

1. Dacă nu este declarat altfel de către un stat contractant, Convenția nu se aplică drepturilor sau garanțiilor preexistente, care își păstrează prioritatea pe care o dețineau conform legii aplicabile înainte de data intrării în vigoare a prezentei convenții.

2. În scopurile articolului 1 litera (v) și a stabilirii priorității în temeiul prezentei convenții:

(a) „data intrării în vigoare a prezentei convenții” înseamnă, pentru un debitor, momentul în care prezenta convenție intră în vigoare sau momentul în care statul în care este situat debitorul devine stat contractant, oricare eveniment survine ultimul; și

(b) debitorul este situat în statul în care își are administrația centrală sau, în lipsa acesteia, locul în care își desfășoară activitatea sau, în cazul în care acesta își desfășoară activitatea în mai multe locuri, locul în care acesta își desfășoară activitatea principală sau, dacă nu are un loc în care își desfășoară activitatea, reședința sa obișnuită.

3. Un stat contractant poate, conform alineatului 1, să specifice în declarația sa, o dată, nu mai devreme de trei ani de la data la care declarația intră în vigoare, la care prezenta convenție și Protocolul vor deveni aplicabile, în scopul stabilirii priorității, inclusiv protejarea oricărei priorități existente, pentru drepturile sau garanțiile preexistente rezultate dintr-un contract încheiat în momentul în care debitorul își avea sediul într-un stat menționat la alineatul anterior subparagraful (b), însă numai în măsura și în modul specificate în declarația sa.

ARTICOLUL 61

Conferințe de evaluare, amendamente și aspecte conexe

1. Depozitarul va întocmi rapoarte anuale sau la un alt interval cerut de circumstanțe, pentru statele părți, privind modul de funcționare în practică a regimului internațional înființat prin

Drept care plenipotențiarilor subsemnați, autorizați pe deplin, au semnat prezenta convenție.

Încheiată la Cape Town astăzi, șaisprezece noiembrie două mii unu, într-un singur document original în limbile engleză, arabă, chineză, franceză, rusă și spaniolă, toate textele fiind în mod egal autentice, respectiva autenticitate producând efecte după verificarea concordanței textelor unul cu celălalt de către Secretariatul Comun al Conferinței, sub autoritatea președintelui Conferinței, în termen de nouăzeci de zile de la prezenta.

prezenta convenție. În momentul întocmirii respectivelor rapoarte, Depozitarul va lua în considerare rapoartele Autorității de Supraveghere privind funcționarea sistemului internațional de înregistrare.

2. La cererea a cel puțin douăzeci și cinci la sută din statele părți, Depozitarul va convoca la anumite intervale conferințe de evaluare, în urma consultării cu Autoritatea de Supraveghere, pentru a analiza:

(a) funcționarea în practică a Convenției și eficacitatea sa în facilitarea finanțării garantate cu active și a leasingului bunurilor acoperite prin termenii săi;

(b) interpretarea juridică și aplicarea prevederilor prezentei convenții și reglementărilor;

(c) funcționarea sistemului internațional de înregistrare, activitatea organismului de înregistrare și supravegherea sa de către Autoritatea de Supraveghere, luând în considerare rapoartele Autorității de Supraveghere; și

(d) oportunitatea efectuării unor modificări la prezenta convenție și la dispozițiile privind Registrul internațional.

3. Sub rezerva alineatului 4, orice amendament la prezenta convenție va fi aprobat de o majoritate formată din cel puțin două treimi din statele părți care participă la Conferința la care se face referire în alineatul precedent și va intra în vigoare față de statele care au ratificat, acceptat sau aprobat acest amendament după ratificarea, acceptarea sau aprobarea sa de către trei state în conformitate cu prevederile articolului 49 referitoare la intrarea sa în vigoare.

4. În cazul în care modificarea propusă la prezenta convenție se referă la mai mult de o categorie de echipamente, modificarea trebuie aprobată de cel puțin două treimi din statele părți la fiecare protocol, participante la Conferința menționată la alineatul 2.

ARTICOLUL 62

Depozitarul și atribuțiile sale

1. Documentele de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare sunt depozitate la Institutul Internațional pentru Unificarea Dreptului Privat (UNIDROIT), desemnat prin prezenta drept Depozitar.

2. Depozitarul:

(a) va informa toate statele contractante cu privire la:

(i) fiecare nouă semnătură sau depunere a unui document de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, împreună cu data acestora;

(ii) data intrării în vigoare a prezentei convenții;

(iii) fiecare declarație făcută în conformitate cu prezenta convenție, împreună cu data acesteia;

(iv) retragerea sau modificarea oricărei declarații, împreună cu data acesteia; și

(v) notificarea oricărei denunțări a prezentei convenții, împreună cu data acesteia și data de la care începe să producă efecte;

(b) va transmite copii certificate ale prezentei convenții tuturor statelor contractante;

(c) va pune la dispoziția Autorității de Supraveghere și a organismului de înregistrare o copie a fiecărui document de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, împreună cu data depunerii lor, a fiecărei declarații, retrageri sau amendament al unei declarații și a fiecărei notificări de denunțare, împreună cu data notificării acestora, astfel încât informațiile conținute în acestea să fie disponibile ușor și integral; și

(d) va îndeplini alte funcții obișnuite pentru depozitari.

P R O T O C O L

la Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile privind aspecte specifice ale echipamentelor aeronavelor

Semnat la Cape Town la data de 16 noiembrie 2001

Statele părți la prezentul protocol,
considerând necesară punerea în aplicare a Convenției privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile (denumită în cele ce urmează „Convenția”) în ceea ce privește echipamentele aeronautice, având în vedere scopurile stabilite în preambulul Convenției,
ținând seama de necesitatea de a adapta Convenția pentru a satisface cerințele specifice finanțării aeronavelor și pentru a extinde domeniul de aplicare a Convenției, astfel încât să includă contractele de vânzare a echipamentelor aeronautice,
ținând seama de principiile și obiectivele Convenției privind aviația civilă internațională, semnată la Chicago la data de 7 decembrie 1944,
au convenit asupra următoarelor prevederi privind echipamentele aeronautice:

CAPITOLUL I

Domeniul de aplicare și prevederi generale

ARTICOLUL 1

Definirea termenilor

1. În cadrul prezentului protocol, cu excepția situațiilor în care contextul impune altfel, termenii utilizați au înțelesurile stabilite în Convenție.

2. În cadrul prezentului protocol, următorii termeni sunt utilizați cu înțelesurile prevăzute mai jos:

(a) „aeronavă” înseamnă termenul de aeronavă așa cum a fost definit în scopurile Convenției de la Chicago, respectiv fie corpuri de aeronave la care se instalează motoare de aeronave, fie elicoptere;

(b) „motoare de aeronave” înseamnă motoarele de aeronave (altele decât cele utilizate în serviciile militare, vamale sau de poliție) acționate prin propulsie cu reacție sau cu ajutorul tehnologiei bazate pe turbine sau pistoane și:

(i) în cazul motoarelor de aeronave cu propulsie prin reacție, au o tracțiune de cel puțin 1750 livre-forță (793 kgf) sau echivalentă; și

(ii) în cazul motoarelor de aeronave acționate de turbine sau pistoane, au o putere nominală la arbore de cel puțin 550 cai putere la decolare sau echivalent, cu toate modulele, piesele și dispozitivele sau alte accesorii instalate, încorporate sau atașate, cât și cu toate datele, manualele și înregistrările referitoare la acestea;

(c) „bunuri aeronautice” înseamnă corpurile de aeronave, motoarele aeronavelor și elicopterele;

(d) „registru aeronavelor” înseamnă un registru ținut de un stat sau de o autoritate de înregistrare a mărcilor comune în scopul Convenției de la Chicago;

(e) „corpuri de aeronave” înseamnă structurile (altele decât cele utilizate în serviciile militare, vamale sau de poliție) care, atunci când le sunt instalate motoare adecvate de aeronave, sunt certificate de către autoritatea aviatică competentă pentru a transporta:

(i) cel puțin opt (8) persoane inclusiv echipajul; sau

(ii) bunuri care depășesc 2.750 kilograme,

împreună cu toate accesoriile instalate, încorporate sau atașate, piesele sau dispozitivele (altele decât motoarele aeronavelor) și toate datele, manualele și înregistrările referitoare la acestea;

(f) „parte autorizată” înseamnă partea menționată la articolul XIII alineatul 3;

(g) „Convenția de la Chicago” înseamnă Convenția privind aviația civilă internațională, semnată la Chicago la data de 7 decembrie 1944, așa cum a fost modificată, precum și anexele sale;

(h) „autoritatea de înregistrare a mărcilor comune” înseamnă autoritatea care ține un registru în conformitate cu articolul 77

din Convenția de la Chicago, astfel cum a fost pusă în aplicare prin Rezoluția adoptată la data de 14 decembrie 1967 de către Consiliul Organizației Aviatiche Civile Internaționale privind naționalitatea și înregistrarea aeronavelor exploatate de către agenții de operare internaționale;

(i) „radierea unei aeronave” înseamnă ștergerea sau suprimarea înregistrării unei aeronave din registrul său în conformitate cu Convenția de la Chicago;

(j) „contract de garanție” înseamnă un contract prin care o persoană se angajează în calitate de garant;

(k) „garant” înseamnă o persoană care, cu scopul de a asigura îndeplinirea obligațiilor în favoarea unui creditor, asigurat printr-un contract de garanție sau în temeiul unui acord, oferă sau emite o garanție, o garanție la cerere, o scrisoare de credit stand-by sau altă formă de asigurare a creditului;

(l) „elicoptere” înseamnă mașini mai grele decât aerul (altele decât cele utilizate în serviciile militare, vamale sau de poliție) susținute în zbor îndeosebi de portanța generată de una sau mai multe palete rotoare situate în cea mai mare parte pe axe verticale și care sunt certificate în ceea ce privește tipul de către autoritatea aviatică competentă pentru a transporta:

(i) cel puțin cinci (5) persoane, inclusiv echipajul; sau

(ii) bunuri care depășesc 450 kilograme,

împreună cu toate accesoriile instalate, încorporate sau atașate, piesele și dispozitivele (inclusiv paletele rotoare), cât și toate datele, manualele și înregistrările referitoare la acestea;

(m) „situație de insolvență” înseamnă:

(i) inițierea procedurilor de insolvență; sau

(ii) intenția declarată de a suspenda sau suspendarea efectivă a plăților de către debitor, în situația în care dreptul creditorului de a institui procedurile de insolvență împotriva debitorului sau de a aplica măsurile prevăzute în Convenție sunt împiedicate sau suspendate prin lege sau prin acțiunea statului;

(n) „competența în primă instanță în caz de insolvență” înseamnă statul contractant în care se află centrul intereselor principale ale debitorului, care, în acest scop, va fi considerat a fi locul în care debitorul are sediul său statutar sau, dacă acesta nu există, locul în care debitorul s-a constituit sau înființat, sub rezerva probei contrare;

(o) „autoritate de înregistrare” înseamnă autoritatea națională sau autoritatea de înregistrare a organizațiilor mărcilor comune, care ține un registru al aeronavelor în cadrul unui stat contractant și care este responsabilă pentru înregistrarea și radierea unei aeronave în conformitate cu Convenția de la Chicago; și

(p) „stat de înregistrare” înseamnă, referitor la o aeronavă, statul în al cărui registru național este înregistrată aeronava sau statul în care se află autoritatea de înregistrare a mărcilor comune care menține registrul aeronavelor.

ARTICOLUL II

Aplicarea Convenției în ceea ce privește bunurile aeronautice

1. În ceea ce privește bunurile aeronautice, Convenția se va aplica în conformitate cu termenii prezentului protocol.

2. Convenția și prezentul protocol vor fi cunoscute sub denumirea de *Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile*, așa cum sunt aplicate bunurilor aeronautice.

ARTICOLUL III

Aplicarea Convenției la vânzări

Următoarele prevederi ale Convenției sunt aplicate ca și când referințele la un acord care prevede instituirea unei garanții internaționale ar fi referințe la un contract de vânzare-cumpărare, iar referințele la o garanție internațională sau la o garanție internațională potențială, la debitor și creditor ar fi referințe la o vânzare, la o potențială vânzare și, respectiv, la vânzător și cumpărător:

articolele 3 și 4;

articolul 16 alineatul (1) litera (a);

articolul 19 alineatul (4);

articolul 20 alineatul (1) (referitor la înregistrarea unui contract de vânzare-cumpărare sau a unei potențiale vânzări);

articolul 25 alineatul (2) (referitor la o potențială vânzare); și

articolul 30.

În plus, prevederile generale prevăzute la articolul 1, articolul 5, capitolele IV—VII, articolul 29 (cu excepția articolului 29 alineatul 3 care este înlocuit prin articolul XIV alineatele 1 și 2), capitolul X, capitolul XII (cu excepția articolului 43), capitolul XIII și capitolul XIV (cu excepția articolului 60) vor fi aplicate contractelor de vânzare sau potențialelor vânzări.

ARTICOLUL IV

Domeniul de aplicare

1. Fără a aduce atingere articolului 3 alineatul 1 din Convenție, Convenția se va aplica, de asemenea, în ceea ce privește elicopterele sau corpurile de aeronavă, înregistrate într-un registru aeronautic al unui stat contractant, care este statul de înregistrare, și, în cazul în care o astfel de înregistrare este efectuată în conformitate cu un acord privind înregistrarea aeronavei, ea este considerată ca fiind realizată în momentul acordului.

2. În scopurile definirii „tranzacției interne” la articolul 1 din Convenție:

(a) un corp de aeronavă este situat în statul de înregistrare a aeronavei din care face parte;

(b) un motor de aeronavă este situat în statul de înregistrare a aeronavei pe care este instalat sau, în cazul în care nu este instalat pe o aeronavă, unde este situat fizic; și

(c) un elicopter este situat în statul său de înregistrare, în momentul încheierii acordului care prevede instituirea sau oferirea garanției.

3. Părțile pot, printr-un acord scris, exclude aplicarea articolului XI și, în relațiile dintre ele, pot deroga de la sau modifica efectul oricăreia dintre prevederile prezentului protocol, cu excepția articolului IX alineatele 2—4.

ARTICOLUL V

Formalități, efecte și înregistrarea contractelor de vânzare

1. În scopurile prezentului protocol, un contract de vânzare-cumpărare este un contract care:

(a) este încheiat în scris;

(b) se referă la un bun aeronautic asupra căruia vânzătorul are puterea de a dispune; și

(c) permite identificarea bunului aeronautic în conformitate cu prezentul protocol.

2. Un contract de vânzare-cumpărare transferă garanția deținută de vânzător asupra bunului aeronautic către cumpărător în conformitate cu termenii acestuia.

3. Înregistrarea unui contract de vânzare-cumpărare rămâne în vigoare pe termen nedeterminat. Înregistrarea unei potențiale vânzări rămâne în vigoare până la radiere sau, dacă este cazul, până la expirarea perioadei specificate în înregistrare.

ARTICOLUL VI

Competențe de reprezentare

O persoană poate încheia un acord sau un contract de vânzare-cumpărare și poate înregistra o garanție internațională sau un contract de vânzare-cumpărare a unui bun aeronautic, în calitate de mandatar, fiduciar sau în altă calitate de reprezentare. În acest caz, persoana respectivă are dreptul de a-și exercita drepturile și garanțiile rezultând din Convenție.

ARTICOLUL VII

Descrierea bunurilor aeronautice

Descrierea unui bun aeronautic, care conține numărul de serie atribuit de producător, numele producătorului și denumirea modelului, este necesară și suficientă pentru a identifica bunul în scopurile articolului 7 litera (c) din Convenție și ale articolului V alineatul 1 litera (c) din prezentul protocol.

ARTICOLUL VIII

Stabilirea legislației aplicabile

1. Prezentul articol se aplică doar în cazul în care un stat contractant a depus o declarație în conformitate cu articolul XXX alineatul 1.

2. Părțile unui acord, contract de vânzare-cumpărare sau contract conex de garanție sau acord de subordonare pot conveni asupra legislației care va reglementa drepturile și obligațiile contractuale, integral sau parțial.

3. Cu excepția cazului în care s-a convenit altfel, referințele din paragraful precedent privind legislația aleasă de către părți vizează regulamentele naționale privind legislația din statul desemnat sau, în cazul în care statul conține mai multe unități teritoriale, legislația internă a unității teritoriale desemnate.

CAPITOLUL II

Modalități de reparare în cazul neîndeplinirii obligațiilor, priorități și cesiuni

ARTICOLUL IX

Modificarea prevederilor referitoare la modalitățile de reparare în cazul neîndeplinirii obligațiilor

1. Pe lângă măsurile prevăzute la capitolul III din Convenție, creditorul poate, în măsura în care debitorul a convenit în acest sens în orice moment și în situațiile menționate în capitolul respectiv:

(a) obține radierea aeronavei; și

(b) obține exportarea și transferul fizic al bunului aeronautic din teritoriul în care se află.

2. Creditorul nu va exercita modalitățile de reparare specificate în paragraful anterior fără acordul scris și prealabil al deținătorului oricăreia garanții înregistrate care are întâietate asupra celei deținute de creditor.

3. Articolul 8 alineatul 3 din Convenție nu se aplică bunurilor aeronautice. Orice modalitate de reparare prevăzută de Convenție în ceea ce privește un bun aeronautic va fi exercitată într-o manieră rezonabilă din punct de vedere comercial. Se consideră că o modalitate de reparare este exercitată într-o manieră rezonabilă din punct de vedere comercial atunci când aceasta este exercitată în conformitate cu o prevedere a acordului, cu excepția cazului în care prevederea este în mod evident nerezonabilă.

4. Se consideră că un creditor ipotecar care notifică în scris persoanele interesate, cu cel puțin zece zile lucrătoare înainte de o vânzare sau de un leasing propuse, satisface cerința de a oferi o „notificare în termen rezonabil”, menționată la articolul 8 alineatul 4 din Convenție. Cele sus-menționate nu vor împiedica creditorul ipotecar și debitorul sau garantul să convină asupra unei perioade mai lungi de notificare prealabilă.

5. Sub rezerva oricăror legi și reglementări aplicabile în materie de siguranță, autoritatea de înregistrare dintr-un stat contractant onorează cererile de radiere și de export dacă:

(a) cererea este depusă în mod corespunzător de către partea autorizată sub forma unei cereri consemnate și irevocabile de radiere și de export; și

(b) partea autorizată certifică autorității de înregistrare, la eventuala solicitare a acesteia, faptul că au fost ridicate toate garanțiile înregistrate de rang superior celei deținute de creditorul în a cărui favoare a fost emisă autorizarea sau că deținătorii acestor garanții au consimțit cu privire la radiere și la export.

6. Creditorul ipotecar care își propune să obțină radierea și exportul unei aeronave în temeiul alineatului 1 altfel decât în baza unui ordin judecătoresc va transmite o notificare prealabilă scrisă în termen rezonabil cu privire la radiere și export către:

(a) persoanele interesate menționate la articolul 1 litera (m) punctele (i) și (ii) din Convenție; și

(b) persoanele interesate menționate la articolul 1 litera (m) punctul (iii) din Convenție care au notificat creditorul în legătură cu drepturile lor într-un interval de timp rezonabil înainte de radiere și de export.

ARTICOLUL X

Modificarea prevederilor privind măsurile provizorii

1. Prezentul articol se aplică doar în cazul în care un stat contractant a depus o declarație în temeiul articolului XXX alineatul 2 și în limitele respectivei declarații.

2. În scopurile articolului 13 alineatul 1 din Convenție, în contextul aplicării de măsuri, „acelerat” înseamnă numărul de zile lucrătoare de la data depunerii cererii pentru respectivele măsuri, așa cum este specificată în declarația depusă de către statul contractant ca fiind data depunerii cererii.

3. Articolul 13 alineatul 1 din Convenție se aplică prin adăugarea următorului text imediat după subparagraful (d):

„(e) dacă, în orice moment, debitorul și creditorul convin, în mod expres, vânzarea și atribuirea încasărilor ce decurg din aceasta”,

iar articolul 43 alineatul 2 se aplică prin introducerea cuvintelor „și (e)” după cuvintele „articolul 13 alineatul 1 litera (d)”.

4. Dreptul de proprietate sau orice alt drept al debitorului care face obiectul unei vânzări în temeiul alineatului precedent este degrevat de orice altă garanție, asupra căreia are prioritate garanția internațională a creditorului, în conformitate cu prevederile articolului 29 din Convenție.

5. Creditorul și debitorul sau orice altă persoană interesată pot conveni în scris asupra excluderii aplicării articolului 13 alineatul 2 din Convenție.

6. Referitor la modalitățile de reparare din articolul IX alineatul 1:

(a) ele vor fi puse la dispoziție de autoritatea de înregistrare și alte autorități administrative, după caz, într-un stat contractant în termen de maximum cinci zile lucrătoare după ce creditorul notifică aceste autorități cu privire la disponerea de măsuri menționate la articolul IX alineatul 1 sau, în cazul unor măsuri dispuse de o instanță străină, recunoscută de instanța statului contractant respectiv, și la faptul că respectivul creditor are dreptul să exercite acele măsuri conform Convenției; și

(b) autoritățile competente vor coopera cu promptitudine și vor acorda asistență creditorului în ceea ce privește exercitarea

respectivelor modalități de reparare în conformitate cu legile și reglementările în vigoare privind siguranța aviatică.

7. Alineatele 2 și 6 nu vor afecta legile și reglementările în vigoare privind siguranța aviatică.

ARTICOLUL XI

Măsuri în caz de insolvență

1. Prezentul articol se aplică doar în situația în care un stat contractant care este competent în primă instanță în caz de insolvență a depus o declarație conform articolului XXX alineatul 3.

Alternativa A

2. În cazul survenirii unei situații de insolvență, administratorul judiciar sau debitorul, după caz, restituie creditorului, în conformitate cu alineatul 7, bunul aeronautic nu mai târziu de prima dintre următoarele două date:

(a) sfârșitul perioadei de așteptare; și

(b) data la care creditorul ar trebui să aibă dreptul de a intra în posesia bunului aeronautic dacă nu s-ar aplica prezentul articol.

3. În scopurile prezentului articol, „perioada de așteptare” va fi perioada specificată într-o declarație a statului contractant care este competent în primă instanță în caz de insolvență.

4. Referințele din prezentul articol privind „administratorul judiciar” vor fi la acea persoană în calitatea sa oficială, și nu personală.

5. Până în momentul în care creditorului i se oferă posibilitatea de a intra în posesie în temeiul alineatului 2 și numai cu această condiție:

(a) administratorul judiciar sau debitorul, după caz, va conserva bunul aeronautic și îi va menține valoarea în conformitate cu dispozițiile acordului; și

(b) creditorul va avea dreptul de a solicita orice alte măsuri provizorii disponibile în temeiul legislației aplicabile.

6. Subparagraful (a) din alineatul precedent nu va exclude utilizarea bunului aeronautic în baza unor acorduri destinate conservării aeronavei și păstrării sale și menținerii valorii sale.

7. Administratorul judiciar sau debitorul, după caz, poate rămâne în posesia bunului aeronautic în cazul în care, până în momentul menționat la alineatul 2, și-a îndeplinit toate obligațiile, altele decât cele legate de inițierea procedurii de insolvență, și a consimțit să își îndeplinească toate obligațiile ulterioare în conformitate cu prevederile acordului. O a doua perioadă de așteptare nu se va aplica în cazul unei neîndepliniri ulterioare a respectivelor obligații viitoare.

8. În ceea ce privește modalitățile de reparare prevăzute la articolul IX alineatul 1:

(a) ele vor fi puse la dispoziție de către autoritatea de înregistrare și autoritățile administrative dintr-un stat contractant, după caz, în termen de maximum cinci zile lucrătoare de la data la care creditorul notifică aceste autorități cu privire la dreptul său de a obține aceste modalități de reparare conform Convenției; și

(b) autoritățile competente vor coopera cu celeritate și vor acorda asistență creditorului în ceea ce privește aplicarea respectivelor modalități de reparare în conformitate cu legile și reglementările în vigoare privind securitatea aviatică.

9. Nicio aplicare a modalităților de reparare permise prin Convenție sau prin prezentul protocol nu poate fi împiedicată sau întârziată după data menționată în paragraful 2.

10. Nicio obligație a debitorului ce decurge din acord nu poate fi modificată fără consimțământul creditorului.

11. Nimic din paragraful precedent nu va fi interpretat ca afectând dreptul administratorului judiciar, dacă este cazul, de a rezilia acordul în conformitate cu legislația în vigoare.

12. Niciun drept sau nicio garanție, cu excepția drepturilor sau garanțiilor neconsensuale dintr-o categorie care face obiectul unei declarații emise în temeiul articolului 39 alineatul 1, nu va avea rang superior garanțiilor înregistrate în cadrul procedurilor de insolvență.

13. Convenția, așa cum a fost modificată prin articolul IX din prezentul protocol, se va aplica exercitării oricăror modalități de reparare în conformitate cu prezentul articol.

Alternativa B

2. În cazul apariției unei situații de insolvență, administratorul judiciar sau debitorul, după caz, la solicitarea creditorului, va înștiința creditorul în intervalul de timp specificat în declarația unui stat contractant în temeiul articolului XXX alineatul 3 dacă:

(a) își va îndeplini toate obligațiile, altele decât neîndeplinirea constând în inițierea procedurii de insolvență, și va conveni să își îndeplinească toate obligațiile viitoare, în conformitate cu acordul și cu documentele aferente tranzacției; sau

(b) va acorda creditorului posibilitatea de a intra în posesia bunului aeronautic, în conformitate cu legislația în vigoare.

3. Legislația în vigoare la care se face trimitere în subparagraful (b) din alineatul precedent îi poate permite instanței să solicite luarea de măsuri suplimentare sau să prevadă orice garanție suplimentară.

4. Creditorul va face dovada creanțelor și va oferi dovezi care să probeze faptul că garanția sa internațională a fost înregistrată.

5. Dacă administratorul judiciar sau debitorul, după caz, nu prezintă o notificare în conformitate cu alineatul 2 sau atunci când administratorul judiciar sau debitorul și-a declarat intenția de a oferi creditorului posibilitatea de a intra în posesia bunului aeronautic, dar nu procedează astfel, instanța îi poate permite creditorului să intre în posesia bunului aeronautic în baza respectivelor termeni pe care îi poate dispune instanța și poate solicita luarea oricărei măsuri suplimentare sau prin furnizarea oricărei garanții suplimentare.

6. Bunul aeronautic nu va fi vândut în așteptarea unei hotărâri judecătorești în ceea ce privește creanța și garanția internațională.

ARTICOLUL XII

Asistența în caz de insolvență

1. Prezentul articol se aplică doar în cazul în care un stat contractant a depus o declarație în temeiul articolului XXX alineatul 1.

2. În conformitate cu legislația statului contractant, instanțele statului contractant în care se află bunul aeronautic cooperează cât mai mult posibil cu instanțele și administratorii judiciari din celelalte state în vederea punerii în aplicare a prevederilor articolului XI.

ARTICOLUL XIII

Autorizarea cererii de radiere și de export

1. Prezentul articol se aplică doar în cazul în care un stat contractant a depus o declarație în temeiul articolului XXX alineatul 1.

2. În cazul în care debitorul a emis o cerere irevocabilă de autorizare a radierii și exportului, respectând substanțial formularul anexat la prezentul protocol, și a depus respectiva autorizare în vederea înregistrării la autoritatea de înregistrare, autorizarea în cauză va fi astfel înregistrată.

3. Persoana în favoarea căreia a fost emisă autorizarea („partea autorizată”) sau reprezentantul său autorizat va fi unica persoană împuternicită să exercite modalitățile de reparare specificate la articolul IX alineatul 1 și poate exercita aceste măsuri doar în conformitate cu autorizarea, cu legislația și reglementările în vigoare în materie de siguranță aviatică. Respectiva autorizare nu poate fi revocată de către debitor fără acordul scris al părții autorizate. Autoritatea de înregistrare va șterge o autorizare din registru la solicitarea părții autorizate.

4. Autoritatea de înregistrare și alte autorități administrative din statele contractante vor coopera cu celeritate și vor acorda asistență părții autorizate în ceea ce privește exercitarea modalităților de reparare menționate la articolul IX.

ARTICOLUL XIV

Modificarea prevederilor privind prioritatea

1. Un cumpărător al unui bun aeronautic în temeiul unei vânzări înregistrate dobândește garanțiile legate de bunul respectiv și degrevat de orice garanție înregistrată ulterior sau neînregistrată, chiar dacă are cunoștință de garanția neînregistrată.

2. Un cumpărător al unui bun aeronautic dobândește garanția legată de bunul respectiv sub rezerva unei garanții înregistrate în momentul achiziției sale.

3. Dreptul de proprietate sau un alt drept sau o altă garanție față de un motor de aeronavă nu va fi afectat(ă) de instalarea sau de deinstalarea acestuia de pe aeronavă.

4. Articolul 29 alineatul 7 din Convenție se aplică unui element, altul decât un bun, instalat pe un corp de aeronavă, un motor de aeronavă sau elicopter.

ARTICOLUL XV

Modificarea prevederilor privind cesiunea

Articolul 33 alineatul 1 din Convenție se aplică ca și când următorul text ar fi adăugat imediat după subparagraful (b):

„și (c) debitorul a consimțit în scris, fie că acest consimțământ este dat, fie că nu înainte de cesiune, sau identifică cesionarul.”

ARTICOLUL XVI

Prevederi privind debitorul

1. În absența unei neîndepliniri a obligațiilor în sensul articolului 11 din Convenție, debitorul are dreptul la posesia netulburată asupra bunului și la utilizarea acestuia în conformitate cu acordul, acesta fiind opozabil:

(a) creditorului său și titularului oricărei garanții de care se eliberează debitorul în conformitate cu articolul 29 alineatul 4 din Convenție sau, în calitate de cumpărător, articolul XIV alineatul 1 din prezentul protocol, cu excepția cazului și în măsura în care debitorul a convenit altfel; și

(b) titularului unei garanții, căruia i se subordonează dreptul sau garanția debitorului, în conformitate cu articolul 29 alineatul 4 din Convenție sau, în calitate de cumpărător, articolul XIV alineatul 2 din prezentul protocol, cu excepția cazului și în măsura în care respectivul deținător a convenit altfel.

2. Nimic din Convenție sau din prezentul protocol nu aduce atingere răspunderii creditorului în cazul oricărei încălcări a acordului în conformitate cu legislația aplicabilă, în măsura în care acordul în cauză se referă la un bun aeronautic.

CAPITOLUL III

Prevederi privind înregistrarea garanțiilor internaționale asupra bunurilor aeronautice

ARTICOLUL XVII

Autoritatea de Supraveghere și organismul de înregistrare

1. Autoritatea de Supraveghere este o entitate internațională desemnată printr-o hotărâre adoptată de către Conferința diplomatică pentru adoptarea unei convenții privind echipamentele mobile și a unui protocol aeronautic.

2. În cazul în care entitatea internațională la care se face referire la alineatul precedent nu poate sau nu este dispusă să funcționeze drept Autoritate de Supraveghere, va fi convocată o conferință a statelor semnatare și contractante pentru a desemna o altă autoritate de supraveghere.

3. Autoritatea de Supraveghere și cadrele sale de conducere și angajații săi beneficiază de imunitate față de procedurile legale și administrative, așa cum este prevăzut în regulile aplicabile lor în calitate de entitate internațională sau în alt mod.

4. Autoritatea de Supraveghere poate institui o comisie de experți, constituită din persoanele desemnate de statele semnatare și contractante, care dispun de calificările și de

experiența necesară, comisie însărcinată cu misiunea de a acorda asistență Autorității de Supraveghere în cadrul îndeplinirii funcțiilor sale.

5. Primul organism de înregistrare va coordona Registrul internațional pe o perioadă de cinci ani de la data intrării în vigoare a prezentului protocol. Ulterior, organismul de înregistrare va fi desemnat sau reconfirmat în funcție de către Autoritatea de Supraveghere la intervale regulate de cinci ani.

ARTICOLUL XVIII

Reglementări inițiale

Reglementările inițiale vor fi elaborate de Autoritatea de Supraveghere astfel încât să producă efecte odată cu intrarea în vigoare a prezentului protocol.

ARTICOLUL XIX

Puncte desemnate ca puncte de intrare

1. Sub rezerva alineatului 2, un stat contractant poate desemna oricând una sau mai multe entități de pe teritoriul său drept punct sau puncte de intrare, prin care vor fi sau pot fi transmise către Registrul internațional informațiile necesare pentru înregistrare, altele decât înregistrarea notificării unei garanții naționale sau a unui drept sau unei garanții în temeiul articolului 40, în ambele cazuri constituite în conformitate cu legile unui alt stat.

2. O desemnare făcută în temeiul paragrafului precedent poate permite, dar nu impune, utilizarea unuia sau mai multor puncte desemnate ca puncte de intrare, în vederea obținerii de informații necesare pentru înregistrări în ceea ce privește motoarele de aeronavă.

ARTICOLUL XX

Modificări suplimentare ale prevederilor privind Registrul

1. În scopurile articolului 19 alineatul 6 din Convenție, criteriile de căutare ale unui bun aeronautic vor fi numele producătorului, numărul de serie atribuit de acesta și denumirea modelului, alături de alte informații suplimentare, necesare pentru a asigura unicitatea. Respectivul informații suplimentare vor fi specificate în reglementări.

2. În scopurile articolului 25 alineatul 2 din Convenție și în situațiile descrise în acesta, titularul unei potențiale garanții internaționale înregistrate sau al unei potențiale cesiuni înregistrate a unei garanții internaționale sau persoana în favoarea căreia a fost înregistrată vânzarea potențială ia respectivele măsuri la care este îndreptățit(ă) pentru a obține ridicarea înregistrării în termen de maximum cinci zile lucrătoare de la data primirii cererii descrise în respectivul paragraf.

3. Tarifele la care se face referire la articolul 17 alineatul 2 litera (h) din Convenție vor fi stabilite astfel încât să se recupereze costurile rezonabile de înființare, funcționare și reglementare a Registrului internațional și costurile rezonabile ale Autorității de Supraveghere, generate de îndeplinirea funcțiilor, exercitarea puterilor și de îndeplinirea îndatoririlor avute în vedere la articolul 17 alineatul 2 din Convenție.

4. Funcțiile centralizate ale Registrului internațional sunt exercitate și administrate de organismul de înregistrare timp de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Diferitele puncte de intrare vor fi în funcțiune cel puțin în timpul programului de lucru normal în teritoriile respective.

5. Valoarea asigurării sau garanției financiare la care se face referire în articolul 28 alineatul 4 din Convenție, referitor la fiecare eveniment, nu trebuie să fie inferioară valorii maxime a unui bun aeronautic, astfel cum este aceasta stabilită de către Autoritatea de Supraveghere.

6. Nimic din Convenție nu împiedică organismul de înregistrare să încheie o asigurare sau să își procure o garanție financiară care să acopere evenimente pentru care nu este răspunzător în conformitate cu articolul 28 din Convenție.

CAPITOLUL IV

Jurisdicția

ARTICOLUL XXI

Modificarea prevederilor privind jurisdicția

În scopurile articolului 43 din Convenție și sub rezerva articolului 42 din Convenție, o instanță a unui stat contractant este competentă, de asemenea, în cazul în care bunul este un elicopter sau un corp care aparține unei aeronave pentru care statul în cauză este statul de înregistrare.

ARTICOLUL XXII

Renunțarea la imunitatea suverană

1. Sub rezerva alineatului 2, renunțarea la imunitatea suverană față de instanțele prevăzute la articolul 42 sau la articolul 43 din Convenție sau în ceea ce privește modalitățile de exercitare a drepturilor și garanțiilor asupra unui bun aeronautic în temeiul Convenției va fi obligatorie și, dacă celelalte condiții cu privire la respectiva jurisdicție sau de punere în aplicare au fost îndeplinite, va produce efecte în ceea ce privește stabilirea jurisdicției și permiterea punerii în aplicare, după caz.

2. În temeiul alineatului precedent, o renunțare trebuie să fie în scris și să conțină o descriere a bunului aeronautic.

CAPITOLUL V

Relația cu alte convenții

ARTICOLUL XXIII

Relația cu Convenția privind recunoașterea internațională a drepturilor asupra aeronavelor

Pentru un stat contractant care este parte la Convenția privind recunoașterea internațională a drepturilor asupra aeronavelor, semnată la Geneva la data de 19 iunie 1948, prezenta convenție are întâietate față de prima, în ceea ce privește aeronavele, așa cum sunt definite în prezentul protocol, cât și bunurile aeronautice. Cu toate acestea, referitor la drepturile și garanțiile care nu fac obiectul prezentei convenții sau nu sunt afectate de aceasta, Convenția de la Geneva va prevala.

ARTICOLUL XXIV

Relația cu Convenția pentru unificarea anumitor reguli privind sechestrul asigurător al aeronavelor

1. Pentru un stat contractant care este parte a Convenției pentru unificarea anumitor reguli privitoare la sechestrul asigurător al aeronavelor, semnată la Roma la data de 29 mai 1933, prezenta convenție are întâietate față de prima, în ceea ce privește aeronavele, așa cum sunt definite în prezentul protocol.

2. Un stat contractant parte la Convenție poate declara, în momentul ratificării, acceptării, aprobării sau aderării la prezentul protocol, faptul că nu va aplica prezentul articol.

ARTICOLUL XXV

Relația cu Convenția UNIDROIT privind leasingul financiar internațional

Prezenta convenție va anula și înlocui Convenția UNIDROIT privind leasingul financiar internațional, semnată la Ottawa la data de 28 mai 1988, în ceea ce privește bunurile aeronautice.

CAPITOLUL VI

Prevederi finale

ARTICOLUL XXVI

Semnarea, ratificarea, acceptarea, aprobarea sau aderarea

1. Prezentul protocol va fi deschis la Cape Town, la data de 16 noiembrie 2001, în vederea semnării de către statele

participante la Conferința diplomatică pentru adoptarea unei Convenții privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile și a unui Protocol aeronautic, care se desfășoară la Cape Town între data de 29 octombrie și data de 16 noiembrie 2001. După data de 16 noiembrie 2001, prezentul protocol va fi deschis tuturor statelor în vederea semnării la sediul Institutului Internațional pentru Unificarea Dreptului Privat (UNIDROIT) din Roma, până la intrarea sa în vigoare în conformitate cu articolul XXVIII.

2. Prezentul protocol va face obiectul ratificării, acceptării sau aprobării de către statele semnatare.

3. Orice stat care nu semnează prezentul protocol poate adera la acesta în orice moment.

4. Ratificarea, acceptarea, aprobarea sau aderarea este efectuată prin depunerea unui document formal în acest sens la Depozitar.

5. Un stat nu poate deveni parte la prezentul protocol dacă nu este, de asemenea, parte la Convenție.

ARTICOLUL XXVII

Organizațiile regionale pentru integrare economică

1. O organizație regională pentru integrare economică constituită din state suverane și care are competențe asupra anumitor chestiuni reglementate de prezentul protocol poate semna, accepta, aproba sau adera la acesta în mod similar. Organizația regională pentru integrare economică va avea în acest caz drepturile și obligațiile unui stat contractant, în măsura în care organizația în cauză are competențe asupra anumitor chestiuni reglementate de prezentul protocol. În cazul în care numărul statelor contractante este relevant pentru prezentul protocol, organizația regională pentru integrare economică nu va fi considerată stat contractant, alături de statele sale membre, care sunt state contractante.

2. În momentul semnării, acceptării, aprobării sau aderării, organizația regională pentru integrare economică depune o declarație la Depozitar în care specifică respectivele chestiuni reglementate prin prezentul protocol cu privire la competența ce a fost transferată acelei organizații de statele sale membre. Organizația regională pentru integrare economică va comunica prompt Depozitarului orice modificare adusă distribuirii competenței, inclusiv noi transferuri de competențe, specificate în declarația care urmează prezentului alineat.

3. Orice referire privind un „stat contractant” sau mai multe „state contractante”, un „stat parte” sau mai multe „state părți” din prezentul protocol se aplică în măsură egală unei organizații regionale pentru integrare economică, în cazul în care contextul impune astfel.

ARTICOLUL XXVIII

Intrarea în vigoare

1. Prezentul protocol intră în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de trei luni de la data depunerii celui de-al optulea document de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, între statele care au depus astfel de documente.

2. Pentru alte state, prezentul protocol intră în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de trei luni de la data depunerii documentului lor de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare.

ARTICOLUL XXIX

Unități teritoriale

1. Dacă un stat contractant are unități teritoriale în cadrul cărora sunt aplicabile sisteme diferite de legi în ceea ce privește chestiunile reglementate prin prezentul protocol, în momentul semnării, acceptării, aprobării sau aderării, acesta poate declara că prezentul protocol se extinde la toate unitățile sale teritoriale sau doar la una sau mai multe dintre acestea și își poate modifica declarația depunând o altă declarație în orice moment.

2. Orice astfel de declarație trebuie să enunțe în mod expres unitățile teritoriale în care se aplică prezentul protocol.

3. Dacă un stat contractant nu a depus o declarație în conformitate cu alineatul 1, prezentul protocol se aplică în toate unitățile teritoriale ale aceluia stat.

4. În cazul în care un stat contractant extinde prezentul protocol la una sau mai multe dintre unitățile sale teritoriale, declarațiile permise în temeiul prezentului protocol pot fi depuse pentru fiecare astfel de unitate teritorială, iar declarația depusă pentru o unitate teritorială poate fi diferită de cele depuse pentru o altă unitate teritorială.

5. Dacă, în virtutea unei declarații depuse în temeiul alineatului 1, prezentul protocol se extinde la una sau mai multe unități teritoriale ale unui stat contractant:

(a) se consideră că debitorul se află într-un stat contractant doar dacă s-a constituit sau înființat în conformitate cu o lege în vigoare într-o unitate teritorială în care se aplică Convenția și prezentul protocol sau dacă își are sediul social, sediul statutar, administrația centrală sau reședința obișnuită într-o unitate teritorială în care se aplică Convenția și prezentul protocol;

(b) orice mențiune la locația bunului într-un stat contractant se referă la amplasarea bunului într-o unitate teritorială în care se aplică Convenția și prezentul protocol; și

(c) orice referire la autoritățile administrative din statul contractant respectiv va fi interpretată drept autorități administrative având jurisdicție într-o unitate teritorială în care se aplică Convenția și prezentul protocol, iar orice referire la registrul național sau autoritatea de înregistrare din statul contractant respectiv va fi interpretată drept registrul aeronautic în vigoare sau ca autoritatea de înregistrare având jurisdicție în unitatea sau unitățile teritoriale în care se aplică Convenția și prezentul protocol.

ARTICOLUL XXX

Declarațiile privind anumite prevederi

1. În momentul semnării, acceptării, aprobării sau aderării la prezentul protocol, un stat contractant poate declara că va aplica unul sau mai multe dintre articolele VIII, XII și XIII ale prezentului protocol.

2. În momentul semnării, acceptării, aprobării sau aderării la prezentul protocol, un stat contractant poate declara că va aplica articolul X din prezentul protocol integral sau parțial. Dacă declară astfel cu privire la articolul X alineatul 2, va specifica perioada de timp prevăzută prin acesta.

3. În momentul semnării, acceptării, aprobării sau aderării la prezentul protocol, un stat contractant poate declara că va aplica integral alternativa A sau integral alternativa B din articolul XI și, în acest caz, va specifica tipurile de proceduri de insolvență, dacă există, cărora li se va aplica alternativa A și tipurile de proceduri de insolvență, dacă există, cărora li se va aplica alternativa B. Un stat contractant care depune o declarație în temeiul prezentului alineat va specifica perioada de timp prevăzută în articolul XI.

4. Instanțele statelor contractante vor aplica articolul XI în conformitate cu declarația făcută de către statul contractant care este competent în primă instanță în caz de insolvență.

5. În momentul semnării, acceptării, aprobării sau aderării la prezentul protocol, un stat contractant poate declara că nu va aplica dispozițiile articolului XXI, integral sau parțial. Declarația va specifica respectivele condiții în care articolul în cauză va fi aplicat, în cazul în care va fi aplicat parțial, sau, în caz contrar, ce alte forme de măsuri provizorii vor fi aplicate.

ARTICOLUL XXXI

Declarațiile în temeiul Convenției

Declarațiile emise în temeiul Convenției, inclusiv cele emise în conformitate cu articolele 39, 40, 50, 53, 54, 55, 57, 58 și 60 din Convenție, vor fi considerate ca fiind emise și în temeiul prezentului protocol, dacă nu există prevederi contrare.

ARTICOLUL XXXII

Rezerve și declarații

1. Nu pot fi formulate rezerve în ceea ce privește prezentul protocol, dar pot fi emise declarații permise de articolele XXIV, XXIX, XXX, XXXI, XXXIII și XXXIV în conformitate cu prevederile acestora.

2. Orice declarație, declarație ulterioară sau retragere a unei declarații emise în conformitate cu prezentul protocol va fi notificată în scris Depozitarului.

ARTICOLUL XXXIII

Declarații ulterioare

1. Un stat parte poate emite o declarație ulterioară, alta decât o declarație în conformitate cu articolul XXXI, în temeiul articolului 60 din Convenție, în orice moment după data intrării în vigoare a prezentului protocol, notificând în acest sens Depozitarul.

2. Orice astfel de declarație ulterioară va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unui termen de șase luni de la data primirii notificării de la Depozitar. În cazul în care notificarea menționează o perioadă mai lungă pentru ca declarația să intre în vigoare, aceasta va produce efecte din momentul expirării respectivei perioade mai lungi, după primirea notificării de la Depozitar.

3. Fără a aduce atingere alineatelor precedente, prezentul protocol va continua să se aplice ca și când nu s-ar fi emis nicio declarație, în ceea ce privește toate drepturile și garanțiile care survin înainte de data de la care orice astfel de declarație ulterioară începe să producă efecte.

ARTICOLUL XXXIV

Retragerea declarațiilor

1. Orice stat parte care a emis o declarație în temeiul prezentului protocol, alta decât o declarație în conformitate cu articolul XXXI, în temeiul articolului 60 din Convenție, poate retrage declarația în orice moment, prin notificarea Depozitarului. Respectiva retragere va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unui termen de șase luni de la data primirii notificării de la Depozitar.

2. Fără a aduce atingere alineatului precedent, prezentul protocol va continua să se aplice ca și când nu s-ar fi efectuat nicio retragere a declarației, în ceea ce privește toate drepturile și garanțiile care survin înainte de data de la care orice astfel de retragere începe să producă efecte.

ARTICOLUL XXXV

Denunțări

1. Orice stat parte poate denunța prezentul protocol prin notificarea în scris a Depozitarului.

2. Orice astfel de denunțare intră în vigoare în prima zi a lunii care urmează după expirarea unui termen de douăsprezece luni de la data primirii notificării de către Depozitar.

3. Fără a aduce atingere alineatelor precedente, prezentul protocol va continua să se aplice ca și când nu s-ar fi efectuat nicio denunțare, în ceea ce privește toate drepturile și garanțiile care survin înainte de data de la care orice astfel de denunțare începe să producă efecte.

Drept care plenipotențiarilor subsemnați, autorizați pe deplin, au semnat prezentul protocol.

Încheiat la Cape Town astăzi, șaisprezece noiembrie două mii unu, într-un singur exemplar original în limbile engleză, arabă, chineză, franceză, rusă și spaniolă, toate textele fiind în mod egal autentice, respectiva autenticitate producând efecte după verificarea concordanței textelor unul cu celălalt de către Secretariatul Comun al Conferinței, sub autoritatea președintelui Conferinței, în termen de nouăzeci de zile de la prezentul.

ARTICOLUL XXXVI

Conferințe de evaluare, amendamente și aspecte conexe

1. Depozitarul, în urma consultărilor cu Autoritatea de Supraveghere, va întocmi rapoarte anual sau la un alt interval, așa cum pot impune circumstanțele, pentru statele părți, în ceea ce privește modul de funcționare în practică a regimului internațional stabilit prin Convenție, astfel cum a fost modificată prin prezentul protocol. În momentul întocmirii respectivelor rapoarte, Depozitarul ia în considerare rapoartele Autorității de Supraveghere privind funcționarea sistemului internațional de înregistrare.

2. La solicitarea a cel puțin douăzeci și cinci la sută din statele părți, conferințele de evaluare ale statelor părți vor fi convocate de către Depozitar, la anumite intervale, în urma consultării cu Autoritatea de Supraveghere, pentru a analiza:

(a) funcționarea în practică a Convenției, așa cum a fost modificată prin prezentul protocol, și eficacitatea sa în facilitarea finanțării garantate de active și a leasingului bunurilor acoperite prin termenii săi;

(b) interpretarea juridică și aplicarea prevederilor prezentului protocol și a reglementărilor;

(c) funcționarea sistemului internațional de înregistrare, activitatea organismului de înregistrare și monitorizarea acestuia de către Autoritatea de Supraveghere, luând în considerare rapoartele întocmite de către Autoritatea de Supraveghere; și

(d) oportunitatea efectuării oricăror modificări la prezentul protocol sau acordurile referitoare la Registrul internațional.

3. Orice amendament la prezentul protocol va fi aprobat de o majoritate formată din cel puțin două treimi din statele părți care participă la Conferința la care se face referire în alineatul precedent și va intra în vigoare cu privire la statele care au ratificat, acceptat sau aprobat amendamentul în cauză după ratificarea, acceptarea sau aprobarea de către opt state, în conformitate cu prevederile articolului XXVIII referitoare la intrarea sa în vigoare.

ARTICOLUL XXXVII

Depozitarul și atribuțiile sale

1. Documentele de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare sunt depozitate la Institutul Internațional pentru Unificarea Dreptului Privat (UNIDROIT), desemnat prin prezentul ca Depozitar.

2. Depozitarul:

(a) va informa toate statele contractante cu privire la:

(i) fiecare nouă semnătură sau depunere a unui document de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, împreună cu data acesteia;

(ii) data intrării în vigoare a prezentului protocol;

(iii) fiecare declarație emisă în conformitate cu prezentul protocol, împreună cu data acesteia;

(iv) retragerea sau modificarea oricărei declarații, împreună cu data acesteia; și

(v) notificarea oricărei denunțări a prezentului protocol, împreună cu data acesteia și cu data de la care aceasta începe să producă efecte;

(b) va transmite copii certificate pentru conformitate ale prezentului protocol tuturor statelor contractante;

(c) va pune la dispoziția Autorității de Supraveghere și a organismului de înregistrare o copie a fiecărui document de aprobare sau aderare, împreună cu data depunerii lor, a fiecărei declarații, retrageri sau modificări a unei declarații și a fiecărei notificări de denunțare, împreună cu data notificării, astfel încât informațiile cuprinse în acestea să fie disponibile ușor și integral; și

(d) va îndeplini alte funcții obișnuite pentru depozitari.

FORMA AUTORIZĂRII IREVOCABILE A CERERII DE RADIERE ȘI DE EXPORT

Anexa la care se face referire în articolul XIII

[Introduceți data]

Către: [Introduceți denumirea autorității de înregistrare]

Re: Autorizarea irevocabilă a cererii de radiere și de export

Subscrisa este [operatorul] [deținătorul]* înregistrat al [introduceți denumirea corpului de aeronavă/denumirea producătorului elicopterului și numărul modelului], având numărul de serie al producătorului [introduceți numărul de serie al producătorului] și de înregistrare [numărul] [marca] [introduceți numărul/marca de înregistrare] (împreună cu toate accesoriile, piesele și echipamentele instalate, încorporate sau atașate, „aeronava”).

Prezentul document este o autorizare irevocabilă a cererii de radiere și de export, emisă de către subscrisa în favoarea [introduceți numele creditorului] („partea autorizată”), în baza autorității din articolul XIII al Protocolului la Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile cu privire la chestiuni specifice echipamentelor aeronavelor. În conformitate cu acel articol, subscrisa solicită prin prezenta:

(i) recunoașterea faptului că partea autorizată sau persoana pe care o certifică drept desemnat al său este unica persoană îndreptățită să:

(a) efectueze radierea aeronavei din [introduceți denumirea registrului aeronavei], ținut de [introduceți denumirea autorității de înregistrare], în scopurile capitolului III din Convenția privind aviația civilă internațională, semnată la Chicago la data de 7 decembrie 1944, și

(b) efectueze exportul și transferul fizic al aeronavei din [introduceți numele țării]; și

(ii) confirmarea faptului că partea autorizată sau persoana pe care o certifică drept desemnat al său poate întreprinde acțiunea specificată în clauza (i) de mai sus la solicitarea scrisă a subscrisei și că, în momentul respectivei solicitări, autoritățile din [introduceți numele țării] vor coopera cu partea autorizată în vederea finalizării accelerate a respectivei acțiuni.

Drepturile în favoarea părții autorizate stabilite prin prezentul document nu pot fi revocate de către subscrisa fără acordul scris al părții autorizate.

Vă rugăm să confirmați acordul dumneavoastră cu privire la prezenta solicitare și termenii săi prin însemnarea corespunzătoare în spațiul pus la dispoziție mai jos și depunerea prezentului document la [introduceți denumirea autorității de înregistrare].

[introduceți numele operatorului/deținătorului]

.....

Aprobat și depus astăzi

[introduceți data]

.....

[introduceți detalii de notare relevante]

De către: [introduceți numele semnatarului]

Funcția: [introduceți funcția semnatarului]

* Selectați termenul ce reflectă criteriul relevant de înregistrare a naționalității.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T**

**privind promulgarea Legii pentru aderarea României
la Convenția privind garanțiile internaționale în materie
de echipamente mobile și la Protocolul la Convenția privind
garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile
privind aspecte specifice ale echipamentelor aeronavelor,
adoptate la Cape Town la 16 noiembrie 2001**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aderarea României la Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile și la Protocolul la Convenția privind garanțiile internaționale în materie de echipamente mobile privind aspecte specifice ale echipamentelor aeronavelor, adoptate la Cape Town la 16 noiembrie 2001, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 12 decembrie 2017.

Nr. 1.167.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2017 pentru completarea art. 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, precum și pentru modificarea și completarea art. 26 din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20 din 8 martie 2017 pentru completarea art. 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, precum și pentru modificarea și completarea art. 26 din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 10 martie 2017, cu următoarea modificare:

— La articolul II punctul 2, la articolul 26, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Prin excepție de la lit. A pct. 13 din anexa nr. 1, pentru specia mistreț (*Sus scrofa*) mascul, femelă și purcel, perioada de vânătoare se extinde pe tot parcursul anului, în limita cotelor de recoltă aprobate de îndată, din momentul confirmării oficiale a unui focar de pestă porcină africană pe suprafața unuia sau mai multor fonduri cinegetice până la dispariția peștei porcine de pe teritoriul României, oricând Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor consideră necesar în situația creșterii gradului de risc pentru pesta porcină africană.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
PETRU- GABRIEL VLASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 19 decembrie 2017.
Nr. 256.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2017 pentru completarea art. 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, precum și pentru modificarea și completarea art. 26 din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2017 pentru completarea art. 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, precum și pentru modificarea și completarea art. 26 din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 18 decembrie 2017.
Nr. 1.179.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 554**

din 19 septembrie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (2)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de judecătorul de cameră preliminară în Dosarul nr. 993/39/2015/a3 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 457D/2016.

2. La apelul nominal lipsește partea, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, pentru motivele arătate în concluziile scrise depuse la dosar. Astfel, menționează că dispozițiile art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt criticate de către judecătorul de cameră preliminară, autor al excepției, pe motiv că nu îi permit să invoce — din oficiu — nulități relative cu privire, pe de o parte, la actul de sesizare a instanței, iar, pe de altă parte, la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală. Reprezentantul Ministerului Public subliniază că rechizitoriul nu este un act de urmărire penală, ci actul de sesizare a instanței, efectuat după terminarea urmăririi penale. De aceea, verificarea regularității întocmirii rechizitoriului — care vizează aptitudinea acestuia de a sesiza în mod valabil instanța — se realizează potrivit altor criterii decât verificarea legalității efectuării actelor de urmărire penală. Neregularitatea rechizitoriului este reglementată separat de nulitatea relativă sau absolută a actelor de urmărire penală atât prin dispozițiile art. 345 alin. (3), cât și prin cele ale art. 346 alin. (3) lit. a) și b) din Codul de procedură penală. Așadar, neregularitatea rechizitoriului poate fi invocată din oficiu, nefiind supusă regulilor de invocare a nulității. Sancțiunea este una specifică, și anume remedierea, iar — atunci când aceasta nu este realizată — judecătorul de cameră preliminară dispune restituirea cauzei la parchet dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății [art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală]. În ceea ce privește lipsa posibilității judecătorului de cameră preliminară de a invoca — din oficiu — nulități relative, reprezentantul Ministerului Public arată că, potrivit dispozițiilor art. 197 alin. 4 teza ultimă din Codul de procedură penală din 1968, instanța putea să ia în considerare din oficiu nulitățile relative dacă anularea actului era necesară pentru aflarea adevărului și justa

soluționare a cauzei. Consideră că eliminarea posibilității judecătorului de a invoca nulitatea relativă este expresia reconfigurării principiilor Codului de procedură penală, în condițiile în care legiuitorul a renunțat la principiul rolului activ al instanței de judecată. De asemenea, invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că folosirea dovezilor obținute în mod nelegal nu duce în mod necesar la încălcarea dreptului la un proces echitabil (*Cauza Khan împotriva Regatului Unit*). Aprecierea existenței unei încălcări a prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale depinde de o serie de împrejurări, și anume: dacă proba nelegală nu a putut fi contrazisă la proces, dacă a fost singura probă pe care s-a bazat condamnarea și dacă, din cauza modului în care proba a fost obținută — spre exemplu, prin determinarea unei persoane să facă anumite declarații sau să comită anumite infracțiuni pe care nu le-ar fi comis în lipsa rolului activ jucat de autoritățile publice -, ar trebui considerată că violează dreptul de a nu contribui la propria incriminare sau este similară unei provocări la comiterea de infracțiuni (*Cauza P.G. și J.H. împotriva Regatului Unit*, paragraful 76). În continuare, arată că dispozițiile art. 102 din noul Cod de procedură penală urmăresc să dea efect teoriei legitimității, în sensul că trebuie comparate cele două fapte condamnabile, și anume nelegalitățile comise de autorități, respectiv faptele penale săvârșite de inculpat, iar excluderea probelor nelegale trebuie să fie ultimul refugiu al organelor judiciare, nu primul impuls, întrucât această sancțiune generează costuri sociale considerabile, inclusiv punerea în libertate a celor vinovați și periculoși. Totodată, menționează că noul Cod de procedură penală nu limitează excluderea probelor la acele probe care au fost obținute prin violarea unor drepturi fundamentale substanțiale, precum protecția vieții private și familiale ori secretul corespondenței, ci se referă la „*vătămarea drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului*” [art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală]. Pe de altă parte, încălcarea gravă a drepturilor fundamentale atrage sancțiunea nulității absolute, în aceste cazuri probele putând fi excluse din oficiu. De asemenea, reprezentantul Ministerului Public arată că, întrucât judecătorul de cameră preliminară acționează înaintea fazei de judecată, el nu poate estima echitatea procedurii în ansamblu, ci doar echitatea urmăririi penale, rolul judecătorului de cameră preliminară, stabilit de dispozițiile art. 342 din Codul de procedură penală, nefiind acela de a afla adevărul, ci de a evalua faza de urmărire penală. Prin urmare, probele nelegale pot fi excluse de către judecătorul de cameră preliminară — la cererea părții interesate — pentru orice încălcare procedurală, inclusiv o încălcare minoră, chiar dacă modalitatea de dispunere sau de administrare a respectivelor probe nu a afectat drepturi fundamentale substanțiale și chiar fără posibilitatea concretă de a aprecia echitatea, procedurii în ansamblu ei, apreciind doar dacă dreptul a fost vătămat și vătămarea nu poate fi înlăturată altfel decât prin anularea actului. Or, în aceste condiții, eventuala intervenție din oficiu a

judecătorului de cameră preliminară — care ar urma să fie și jucător, și arbitru — ar fi de natură a afecta substanțial echilibrul procesual. Nicio dispoziție constituțională nu prevede obligația judecătorilor de a acționa în favoarea unor părți care nu își apără interesele procesuale. Mai mult, o intervenție din oficiu a judecătorului de cameră preliminară poate afecta grav — în cazul în care proba nu mai poate fi refăcută — interesele părții adverse sau chiar ale inculpatului, dacă acesta apreciază că proba îi este, în realitate, favorabilă. În continuare, arată că definirea condițiilor de invocare a nulității relative constituie atribuția legiuitorului. Or, o eventuală admitere a excepției ar duce și la o nouă definire a acestor condiții, inclusiv a celei prevăzute de dispozițiile art. 282 alin. (2) teza ultimă din Codul de procedură penală, neputând fi imaginată situația în care judecătorul de cameră preliminară ar avea un interes procesual propriu în respectarea dispoziției încălcate. De asemenea, reprezentantul Ministerului Public arată că împotriva probei nelegale pot fi administrate probe contrare, după cum în cele mai multe cazuri se poate cere readministrarea probei considerate nelegală. Judecătorul fondului va evalua ansamblul probatoriului și va putea da relevanță probelor administrate în condiții legale. Precizează că excluderea probelor nelegal administrate este împrumutată de legiuitorul român din sistemele adversariale. Or, în aceste sisteme, procurorul nu are obligația de a strânge probe în favoarea acuzatului și, mai ales, judecătorul (sau juriul) are un rol pasiv, neintervenind, din oficiu, în favoarea unei părți. În fine, mai arată că, în prezent, spre deosebire de momentul sesizării Curții în cauza de față, judecătorul de cameră preliminară poate și trebuie să ia în considerare, din oficiu, nulitatea dispunerii și administrării probelor de către un organ de urmărire penală necompetent, în conformitate cu Decizia Curții Constituționale nr. 302 din 4 mai 2017. Efectul practic al deciziei mai sus menționate este excluderea automată — fiind vorba de o nulitate absolută, care se invocă din oficiu — a probelor administrate cu încălcarea normelor de competență a organelor de urmărire penală, independent de orice analiză privind echitatea procedurii, compararea faptelor organelor de urmărire penală cu cele ale inculpatului, încălcarea sau nu a unor drepturi fundamentale, impactul pe care nerespectarea normei de competență l-a avut asupra credibilității probei ori posibilitatea refacerii probelor care dovedesc nevinovăția acuzatului. În concluzie, având în vedere necesitatea menținerii unui echilibru procesual, care să nu permită transformarea judecătorului din arbitru într-un jucător al cărui rol ar fi acela de a suplini lipsa de diligență a inculpatului, precum și necesitatea protejării intereselor părții adverse și chiar ale inculpatului, care poate decide că proba nelegal administrată îi este favorabilă, reprezentantul Ministerului Public consideră că dispozițiile art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală nu încalcă dreptul la un proces echitabil și nici principiul legalității, ci, dimpotrivă, sunt menite să asigure un echilibru al intereselor participanților în procesul penal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 7 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 993/39/2015/a3, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată, din oficiu, de judecătorul de cameră preliminară cu ocazia soluționării contestației formulate de inculpat împotriva încheierii prin care s-a dispus începerea judecății.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** judecătorul de cameră preliminară, autor al excepției, susține, în esență, că dispozițiile art. 282 alin. (2) din Codul de procedură

penală încalcă principiul legalității și dreptul la un proces echitabil. În acest sens, arată că noul Cod de procedură penală, reglementând competența judecătorului de cameră preliminară prin dispozițiile art. 54 lit. b), stabilește că acesta este chemat să verifice legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală, după trimiterea în judecată a inculpatului. Cu această ocazie, verifică și competența de soluționare a cauzei, precum și legalitatea sesizării instanței, așa cum rezultă din prevederile art. 342 din Codul de procedură penală, care precizează obiectul procedurii camerei preliminare. Chiar dacă, în această fază procesuală distinctă, judecătorului îi este permis, potrivit dispozițiilor art. 345 alin. (1) și ale art. 346 alin. (2) din Codul de procedură penală, să ridice, din oficiu, excepții privind competența instanței și legalitatea sesizării acesteia, a administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, condițiile în care pot fi invocate aceste aspecte trebuie raportate la regimul juridic al nulităților absolute și relative reglementat de dispozițiile art. 281 și ale art. 282 din același cod. Ca atare, judecătorul de cameră preliminară poate invoca, din oficiu, numai cazurile de nulitate absolută reglementate de art. 281 alin. (1) lit. e) și f) din Codul de procedură penală — și anume lipsa suspectului sau a inculpatului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii, respectiv asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți, atunci când asistența este obligatorie —, iar nu și cazurile de nulitate relativă prevăzute de art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, care pot fi invocate doar de către procuror, suspect, inculpat, celelalte părți sau persoana vătămată și numai atunci când există un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate, așa cum stabilesc prevederile art. 282 alin. (2) din cod. În mod excepțional, legea permite judecătorului ca, în procedura camerei preliminare, să poată lua în considerare, din oficiu, două cazuri de nulitate relativă. Primul se referă la încălcarea normelor de competență ce nu constituie un caz de nulitate absolută — este vorba de necompetența materială sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță superioară celei legal competente —, excepție ce poate fi ridicată până la începerea cercetării judecătorești, în temeiul dispozițiilor art. 47 alin. (2) din Codul de procedură penală. Cel de-al doilea caz de nulitate relativă ce poate fi invocat, din oficiu, de judecătorul de cameră preliminară vizează neregularitatea procedurii de citare a unei părți, fiind prevăzut de dispozițiile art. 263 alin. (2) din Codul de procedură penală. Așadar, autorul excepției consideră că dispozițiile art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală împiedică judecătorul de cameră preliminară să invoce nulități relative cu privire la actul de sesizare a instanței, administrarea probelor și efectuarea actelor de urmărire penală, acest drept fiindu-i conferit însă procurorului, deși este greu de crezut că acesta ar putea justifica un interes procesual propriu pentru a invoca nelegalități cu privire la actele procesuale și procedurale pe care le-a efectuat în cursul urmăririi penale. Arată că dreptul la un proces echitabil, consacrat de prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, implică, printre altele, și descrierea clară și precisă a faptei în cuprinsul rechizitoriului, într-o modalitate aptă a produce consecințe juridice cu privire la stabilirea corectă a obiectului și a limitelor sesizării, aspect ce prezintă importanță și din perspectiva desfășurării judecății, impunând ca instanța să fi fost investită în mod legal. Având în vedere faptul că nulitatea relativă a actului prin care s-a dispus, s-a autorizat sau s-a administrat o probă nu poate fi ridicată, din oficiu, de către judecătorul de cameră preliminară, în cazul în care partea sau persoana vătămată ce ar putea justifica un interes procesual propriu nu a invocat-o, se ajunge în situația ca instanța de

judecată — căreia, potrivit dispozițiilor art. 5 din Codul de procedură penală, îi incumbă obligația să asigure, pe baza probatoriului, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana inculpatului — să păstreze probe nelegale, deși excluderea acestora este obligatorie, în condițiile în care, conform art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, probele obținute în mod nelegal nu pot fi folosite în procesul penal. De asemenea, consideră că textul de lege criticat, care nu permite judecătorului de cameră preliminară să constate, din oficiu, nulitatea relativă a actului prin care s-a dispus, s-a autorizat sau s-a administrat o probă, cu consecința acoperirii nulității odată ce a fost depășită această fază procesuală, contravine principiului legalității, statuat de prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție.

6. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală este neîntemeiată. Invocă, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 838 și nr. 840 din 8 decembrie 2015.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă Decizia nr. 840 din 8 decembrie 2015 a Curții Constituționale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „(2) *Nulitatea relativă poate fi invocată de procuror, suspect, inculpat, celelalte părți sau persoana vătămată, atunci când există un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate.*”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, judecătorul de cameră preliminară, autor al excepției, invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 840 din 8 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 16 februarie 2016, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția, dar în raport cu critici diferite față de cele formulate în cauza de față.

14. Curtea constată că nulitățile actelor procesuale și procedurale ocupă un loc important în sfera garanțiilor ce asigură efectivitatea principiului legalității procesului penal și a principiului aflării adevărului, fiind menite să înlăture încălcările normelor de procedură care au intervenit cu ocazia dispunerii unui act procesual sau a ducerii la îndeplinire a unui act

procedural, precum și consecințele negative pe care aceste încălcări le-au produs în procesul penal. Nulitățile îndeplinesc astfel un scop preventiv — de preîntâmpinare a încălcării legii, un rol sancționator — de desființare a actelor efectuate cu încălcarea legii, precum și un scop reparator — de refacere a actelor procesuale și procedurale desființate, dacă este necesar și posibil.

15. Nulitatea este definită ca fiind acea sancțiune procesuală constatată și aplicată de un organ judiciar, care atrage nevalabilitatea actelor procesuale și procedurale efectuate cu încălcarea dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal, dacă s-a produs o vătămare dovedită sau prezumată de lege, ce nu poate fi înlăturată decât prin desființarea actului, organul judiciar dispunând refacerea acestuia atunci când este necesar și dacă este posibil.

16. Noul Cod de procedură penală, prin dispozițiile art. 280—282, a reformat materia nulităților, reducând numărul cazurilor de nulitate absolută și suplimentând condițiile ce trebuie îndeplinite pentru a se putea invoca nulitățile relative. Modificările aduse regimului nulităților vizează, în special, următoarele aspecte: stabilirea expresă a principiului că actele ulterioare celui declarat nul, care au o legătură directă cu acesta, sunt la rândul lor lovite de nulitate; scoaterea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor privind sesizarea instanței, efectuarea anchetei sociale pentru minori, competența materială și după calitatea persoanei a instanței ierarhic superioare celei legal competente, precum și competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală [prin Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017, Curtea a admis însă excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională]; instituirea unor nulități absolute care pot fi invocate până la un anumit termen procesual, iar nu în orice stadiu al procesului; eliminarea posibilității judecătorului/instanței de a invoca, din oficiu, nulitățile relative (cu unele excepții) și de a le lua în considerare în orice stadiu al procesului.

17. Curtea observă că nulitățile se pot clasifica, în principal, după două criterii, și anume modul de exprimare în norma juridică, respectiv modul de aplicare și efectele pe care le pot produce. După modul de exprimare în norma juridică, nulitățile sunt exprese — care se aplică în cazul nerespectării unor anumite norme procesuale individualizate de legiuitor [de exemplu, în cazul încălcării normelor prevăzute de dispozițiile art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală] — și virtuale — care rezultă din reglementarea generală privind respectarea legii în desfășurarea procesului penal, baza legală a nulităților virtuale constituind-o prevederile art. 2 („*Legalitatea procesului penal*”) și ale art. 282 („*Nulitățile relative*”) din Codul de procedură penală. După modul de aplicare și efectele pe care le produc, se deosebesc nulități absolute — care intervin în cazurile prevăzute de dispozițiile art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală — și nulități relative — care sunt, de regulă, cele virtuale și sunt incidente în cazul încălcării oricăror alte dispoziții legale decât cele prevăzute în art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală (Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, citată anterior, paragrafele 30 și 31).

18. În cazul nulităților absolute, vătămarea procesuală este prezumată *iuris et de iure*, neexistând o condiție în sensul dovedirii existenței acesteia, pe când în cazul nulităților relative vătămarea produsă prin nerespectarea legii trebuie dovedită de

cel care invocă această sancțiune. Chiar și dovedită fiind, se va constata incidența nulității relative numai dacă vătămarea nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului. Nulitatea relativă poate fi invocată de procuror suspect, inculpat, celelalte părți sau persoana vătămată, atunci când există un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate [art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală], pe când nulitatea absolută se constată din oficiu sau la cerere, fără a exista nicio circumstanțiere în ceea ce privește necesitatea existenței unui interes procesual propriu. Totodată, momentul până la care nulitatea poate fi invocată este diferit reglementat, în ceea ce privește nulitățile relative fiind incidente dispozițiile art. 282 alin. (3) și (4) din Codul de procedură penală, iar în ceea ce privește nulitățile absolute — dispozițiile art. 281 alin. (3) și (4) din același act normativ. Constatarea nulității, indiferent dacă aceasta este absolută sau relativă, determină lipsirea de efecte juridice a actului afectat, din momentul efectuării acestuia, iar nu din momentul constatării nulității (Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, citată anterior, paragraful 32).

19. Raportat la obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, Curtea reține că nulitatea relativă este acea nulitate, alta decât cea prevăzută expres ca nulitate absolută de dispozițiile art. 281 din Codul de procedură penală, rezultată din încălcarea normelor ce reglementează desfășurarea procesului penal, care poate fi invocată, într-un anumit termen, de către participanții în procesul penal ce au un interes procesual propriu în respectarea dispoziției de lege încălcate, respectiv, din oficiu, în cazurile anume stabilite de lege.

20. În ceea ce privește trăsăturile nulității relative, Curtea observă, în primul rând, că, potrivit dispozițiilor art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, aceasta intervine atunci când prin încălcarea prevederilor legale s-a adus o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului. Spre deosebire de Codul de procedură penală din 1968, care — în dispozițiile art. 197 alin. 1 — prevedea existența unei vătămări procesuale în general, iar nu strict existența unei vătămări aduse drepturilor părților, actuala reglementare restrânge sfera nulităților relative numai la acele încălcări care aduc atingere drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, excluzând din această sferă încălcările care aduc atingere legalității procesului fără a atrage însă, în același timp, o vătămare a drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali.

21. În al doilea rând, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală, participanții în procesul penal care pot invoca nulitatea relativă sunt procurorul, părțile (inculpatul, partea civilă și partea responsabilă civilmente) și subiecții procesuali principali (suspectul și persoana vătămată), care au un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate. În mod excepțional, legea prevede și unele nulități relative care pot fi invocate de către subiecții procesuali neprejudiciați direct sau de către procuror ori luate în considerare, din oficiu, de către judecător/instanță. Este cazul nulității relative care provine din neregularitatea privind procedura de citare a unei părți, care poate fi invocată de către procuror, de către celelalte părți ori din oficiu [art. 263 alin. (2) din Codul de procedură penală], precum și al nulității relative care provine din încălcarea normelor de competență a căror nerespectare nu atrage nulitatea absolută, care poate fi invocată din oficiu, de către procuror, de către persoana vătămată sau de către părți [art. 47 alin. (4) din Codul de procedură penală].

22. În al treilea rând, Curtea constată că, în conformitate cu dispozițiile art. 282 alin. (3) și (4) din Codul de procedură penală, nulitatea relativă trebuie invocată într-o anumită stare a

procesului, și anume, ca regulă, nulitatea relativă se invocă în cursul sau imediat după efectuarea actului în condiții nelegale. Aceasta presupune ca persoana interesată să fie prezentă la efectuarea actului respectiv, fie personal, fie prin reprezentant. Prin derogare de la regulă, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în procedura de cameră preliminară, nulitatea relativă poate fi invocată cel mai târziu până la închiderea procedurii de cameră preliminară [art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală]; dacă instanța a fost sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției, iar încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale, nulitatea relativă poate fi invocată cel mai târziu până la primul termen de judecată cu procedura legal îndeplinită [art. 282 alin. (4) lit. b) din Codul de procedură penală]; în sfârșit, dacă încălcarea a intervenit în cursul judecății, nulitatea relativă poate fi invocată cel mai târziu până la următorul termen de judecată cu procedura completă [art. 282 alin. (4) lit. c) din Codul de procedură penală]. Excepția de necompetență materială sau după calitatea persoanei a instanței superioare celei competente potrivit legii, precum și excepția de necompetență teritorială, ca încălcări ce atrag nulitatea relativă, pot fi invocate până la începerea cercetării judecătorești în primă instanță [art. 47 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală]. Nulitatea relativă nu poate fi invocată direct la instanța de control judiciar, afară de cazul când s-a produs după închiderea dezbaterilor (cu ocazia deliberării sau în cuprinsul minutei ori al hotărârii).

23. Așa cum a reținut Curtea în jurisprudența sa, limitarea în timp a momentului până la care pot fi invocate nulitățile relative corespunde noii structuri a procesului penal, caracterizată prin introducerea de către legiuitor în cadrul acestuia, prin dispozițiile art. 342—348 din Codul de procedură penală, a camerei preliminare. Cu privire la competența realizării acestei noi faze procesuale, Curtea a statuat că este atribuită judecătorului de cameră preliminară, care este un organ judiciar de sine stătător, distinct de instanța de judecată, potrivit art. 30 lit. d) din Codul de procedură penală, a cărui competență constă atât într-o verificare-filtru a actelor procedurale efectuate până în această etapă a procesului penal, cât și în luarea unor măsuri după finalizarea urmăririi penale, fie prin soluții de netrimitere în judecată, fie prin soluții de trimitere în judecată, dar fără începerea judecății. Conform art. 54 din Codul de procedură penală, competența judecătorului de cameră preliminară privește verificarea legalității trimiterii în judecată dispuse de procuror, verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală, soluționarea plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau de netrimitere în judecată și soluționarea altor situații expres prevăzute de lege. Astfel, camera preliminară are ca obiect, conform art. 342 din același cod, soluționarea problemelor ce vizează competența instanței, legalitatea sesizării, legalitatea administrării probelor și legalitatea actelor efectuate de către organele de urmărire penală. Așa fiind, legiuitorul a limitat, la o fază distinctă, de parcurs, a procesului penal posibilitatea invocării excepțiilor referitoare la aspectele enumerate, fază în care nu se stabilește vinovăția sau nevinovăția inculpatului. Consecința acestei limitări temporale este faptul că, după începerea judecății, nu mai este posibilă restituirea cauzei la procuror, scopul reglementării fiind acela al asigurării soluționării cu celeritate a cauzelor penale. Având în vedere cele arătate, Curtea a constatat ca fiind justificată limitarea momentului până la care pot fi invocate nulitățile relative, conform art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală, la cel al închiderii acestei proceduri (Decizia nr. 840 din 8 decembrie 2015, paragrafele 22 și 23).

24. În al patrulea rând, Curtea observă că, în baza dispozițiilor art. 282 alin. (5) din Codul de procedură penală, nulitatea relativă se acoperă atunci când persoana interesată nu a invocat-o în termenul prevăzut de lege — fiind vorba fie de o acceptare tacită, fie de neobservarea încălcării care putea atrage nulitatea relativă — sau a renunțat în mod expres la invocarea acesteia.

25. Din cele arătate mai sus, rezultă că dispozițiile art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală instituie regula potrivit căreia judecătorul/instanța nu poate lua în considerare, din oficiu, încălcările normelor ce reglementează desfășurarea procesului penal, chiar dacă aceste încălcări ar fi de natură a afecta aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

26. Curtea constată că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală, care nu permite invocarea din oficiu a nulității relative, aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept — în componenta sa referitoare la dreptate ca valoare supremă — și principiul legalității și ale art. 124 cu privire la înfăptuirea justiției, pentru motivele arătate în continuare.

27. Astfel, Curtea reține că nulitățile virtuale nefiind prestabilite de lege, ci derivând din principiul fundamental al legalității, sunt atașate fiecărei norme ce reglementează desfășurarea procesului penal, așa încât o examinare exhaustivă a lor ar echivala cu analiza fiecărei dispoziții a Codului de procedură penală.

28. Dispozițiile procesuale care prezintă mai frecvent aspecte de aplicare a nulităților relative și care joacă un rol important în desfășurarea procesului penal sunt cele referitoare la: reglementarea regulilor de bază, a principiilor sau a altor cerințe care asigură organizarea și desfășurarea procesului penal (cu excepția celor aflate sub protecția nulității absolute), competența organelor judiciare (cu excepția celor aflate sub protecția nulității absolute), sesizarea organelor judiciare, forma și conținutul actelor procedurale (cu excepția celor aflate sub protecția nulității absolute), procedura de citare și de comunicare a actelor procedurale, precum și administrarea probelor.

29. Curtea observă că normele privind reglementarea administrării probelor au cea mai mare importanță în desfășurarea laturii materiale a procesului penal, adică aceea care conduce nemijlocit la aplicarea legii penale. Prin natura lor, anumite mijloace de probă sunt imposibil de readministrat sau, chiar dacă această posibilitate există, organul judiciar poate respinge ca nefiind utilă readministrarea unui mijloc de probă deja aflat în dosar. Procedurile legale de obținere a probelor au, în primul rând, scopul de a asigura acuratețea și neviciera acestora, astfel încât să se garanteze că realitatea obiectivă a faptelor este reflectată în probele respective.

30. Codul de procedură penală actual introduce conceptul excluderii probelor obținute în mod nelegal. În acest sens, prin Decizia nr. 840 din 8 decembrie 2015, mai sus citată, Curtea a reținut că legea procesuală penală delimitează conceptual trei noțiuni: probă, mijloc de probă și procedeu probatoriu. Cu toate că, deseori, în limbajul juridic curent noțiunea de probă, în sens larg, include atât proba propriu-zisă, cât și mijlocul de probă, sub aspect tehnic procesual, cele două noțiuni au conținuturi și sensuri distincte. Astfel, probele sunt elemente de fapt, în timp ce mijloacele de probă sunt modalități legale folosite pentru dovedirea elementelor de fapt. De asemenea, trebuie subliniată diferența dintre mijloacele de probă și procedeele probatorii, noțiuni aflate într-o relație etiologică. Spre exemplu, declarațiile suspectului sau ale inculpatului, declarațiile persoanei vătămate, ale părții civile sau ale părții responsabile civilmente, declarațiile martorilor și declarațiile experților sunt mijloace de probă obținute prin audierea acestor persoane sau prin procedee probatorii auxiliare, cum sunt confruntarea sau videoconferința;

înscrisurile și mijloacele materiale de probă, ca mijloace de probă, pot fi obținute prin procedee probatorii ca percheziția, ridicarea de obiecte și înscrisuri, cercetarea locului faptei, reconstituirea sau reținerea, predarea și percheziționarea trimiterilor poștale; rapoartele de expertiză, ca mijloace de probă, sunt obținute prin expertize, ca procedee probatorii; procesele-verbale, ca mijloace de probă, sunt obținute prin procedee probatorii precum identificarea persoanelor și a obiectelor, metode speciale de supraveghere sau cercetare, amprentarea suspectului, inculpatului sau a altor persoane sau utilizarea investigatorilor sub acoperire, a celor cu identitate reală sau a colaboratorilor; iar fotografia, ca mijloc de probă, se obține prin procedeul probatoriu al fotografierii (paragraful 15).

31. Astfel, prin Decizia nr. 840 din 8 decembrie 2015, citată anterior, Curtea a constatat că o probă nu poate fi obținută nelegal decât dacă mijlocul de probă și/sau procedeul probatoriu prin care este obținută este nelegal, aceasta presupunând nelegalitatea dispunerii, autorizării sau administrării probei. Or, nelegalitatea acestora este sancționată de prevederile art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, prin aplicarea regimului nulității absolute sau relative. Aceasta deoarece nulitățile, așa cum sunt ele reglementate la art. 280—282 din Codul de procedură penală, privesc doar actele procedurale și procesuale, adică mijloacele de probă și procedeele probatorii, și nicidecum probele în sine, care nu sunt decât elemente de fapt. Prin urmare, este firească aplicarea regimului nulităților, conform art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, doar actelor prin care s-a dispus sau s-a autorizat proba și actelor prin care s-a administrat aceasta (paragraful 16). Așadar, Curtea a apreciat că art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală trebuie coroborat cu alin. (3) al acestui text legal, ceea ce înseamnă că probele obținute prin actele prevăzute la art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală nu pot fi folosite în procesul penal în condițiile în care aceste acte sunt lovite de nulitate absolută sau relativă. Cele două alineate nu reglementează instituții diferite, ci presupun întotdeauna aplicarea regimului nulităților în materia probațiunii, așa cum este acesta reglementat la art. 280—282 din Codul de procedură penală, iar rezultatul nulității actelor, respectiv a mijloacelor de probă și a procedeele probatorii, determină imposibilitatea folosirii probelor în proces (paragraful 17).

32. Curtea reține că, din conținutul regulilor generale în materia probațiunii, se deduc trei categorii de acțiuni care pot vicia probele, și anume: încălcarea prescripțiilor procedurale de administrare a lor; obținerea probelor prin utilizarea unor metode ilegale; respectiv stabilirea conținutului probei în neconcordanță cu realitatea obiectivă pe care aceasta trebuie să o reflecte. Primele două categorii intră direct sau indirect sub incidența instituției nulității procesuale, în timp ce a treia scapă acestei sancțiuni procesuale, vicierea putând fi îndreptată, de la caz la caz, pe cale penală (de exemplu, condamnarea martorului pentru mărturie mincinoasă, urmată de revizuirea hotărârii ce s-a întemeiat pe conținutul declarației mincinoase, în condițiile în care dispozițiile procedurale de luare a declarației martorului au fost respectate întocmai), pe cale tehnică (de exemplu, refacerea raportului de expertiză ce conține calcule tehnice/contabile sau alte determinări cu caracter științific, care sunt eronate, în condițiile în care expertul a respectat toate condițiile procedurale pentru efectuarea raportului de expertiză) sau, pur și simplu, pe calea liberei aprecieri a organului judiciar (de exemplu, desființarea sentinței în apel pe motiv de pură netemeinicie nu se întemeiază pe o nulitate procesuală, ci pe autoritatea conferită de lege judecătorului de a evalua o situație și a pronunța o hotărâre potrivit propriei sale aprecieri).

33. De asemenea, Curtea constată că nulitatea actului prin care se dispune sau se autorizează o probă poate consta, spre

exemplu, într-o nulitate atrasă de: nerespectarea condițiilor de formă ale actului (lipsește mențiunea privind organul judiciar care a dispus-o, lipsește semnătura organului judiciar, lipsește dispozitivul încheierii etc.); nerespectarea normelor de competență funcțională, materială, personală (autorizarea obținerii unei probe de către judecătorul de cameră preliminară în loc de cel de drepturi și libertăți; delegarea nelegală a atribuției de dispunere a administrării probelor, dispunerea administrării de către un organ judiciar necompetent după materie sau persoană). Nulitatea actului prin care se administrează proba se referă, în principiu, la sancționarea procedurală a mijloacelor de probă și a procedeelelor probatorii, ca acte procedurale (procesul-verbal de percheziție și percheziția ca procedeu probatoriu, raportul de expertiză și expertiza, declarația persoanei și procedura audierii, procesul-verbal de redare a convorbirii telefonice interceptate și mandatul tehnic etc.).

34. Așadar, excluderea probelor nu este o sancțiune de sine-stătătoare, ci este un efect al constatării nulității mijlocului de probă/procedeului probatoriu prin care este transpusă în dosar. Acest efect al nulității în materia probațiunii era subînțeles în concepția Codului de procedură penală din 1968, în timp ce în noul cod este reglementat în mod explicit, prevederile care reglementează nulitățile fiind de generală aplicare, fără a fi scoase de sub incidența lor actele procesuale și procedurale realizate în materia probațiunii. În consecință, pentru a se dispune excluderea unei probe trebuie constatat că aceasta a fost obținută în mod nelegal; pentru a se constata că proba a fost nelegal obținută, trebuie să se constate nulitatea, de principiu relativă, a mijlocului de probă/procedeului probatoriu prin intermediul căruia proba a fost obiectivată; pentru a se constata nulitatea relativă a mijlocului de probă/procedeului probatoriu, această nulitate trebuie invocată de persoana interesată, într-un anumit interval procesual; neinvocarea sau invocarea tardivă a nulității atrage menținerea ca legal a mijlocului de probă/procedeului probatoriu; menținerea ca legal a mijlocului de probă/procedeului probatoriu face imposibilă excluderea probei, deoarece un mijloc de probă/procedeu probatoriu legal care obiectivează o probă obținută nelegal ar fi o contradicție în termeni. Astfel, deși, în realitate, este viciată, proba menținută poate contribui la stabilirea, în mod eronat, a situației de fapt.

35. În aceste condiții, Curtea constată că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 282 alin. (2) din Codul de procedură

39. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de judecătorul de cameră preliminară în Dosarul nr. 993/39/2015/a3 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală, care nu permite invocarea din oficiu a nulității relative, este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 septembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

penală, care nu permite invocarea din oficiu a nulității relative, încalcă prevederile art. 1 alin. (3) și (5) și ale art. 124 din Constituție, împiedicând judecătorul/instanța de judecată să ia în considerare din oficiu încălcarea dispozițiilor legale a căror nerespectare este de natură a atrage nulitatea relativă a actului, cu excepția situațiilor expres prevăzute de lege.

36. Având în vedere importanța fazei procesuale a camerei preliminare și a rolului pe care judecătorul de cameră preliminară îl ocupă în cadrul procesului penal, în condițiile în care rezultatul procedurii în camera preliminară referitor la stabilirea legalității administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală are o influență directă asupra desfășurării judecării pe fond, putând să fie decisiv pentru stabilirea vinovăției/nevinovăției inculpatului (Decizia nr. 631 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831 din 6 noiembrie 2015, paragraful 34), Curtea reține că nu există nicio justificare obiectivă și rezonabilă a împiedicării judecătorului de cameră preliminară de a lua în considerare din oficiu încălcările care atrag nulitatea relativă.

37. Totodată, în ceea ce privește rolul instanței în faza de judecată a procesului penal, Curtea apreciază că o atare soluție legislativă — care nu permite, ca regulă, invocarea din oficiu a nulității relative — nu poate fi justificată doar prin filosofia restrângerii rolului activ al instanței și, în general, prin regândirea sistemului procesului penal, în sensul apropierei acestuia, în anumite privințe, de sistemul adversarial. În acest sens, Curtea reține că, spre deosebire de sistemul adversarial, în care judecătorul poartă răspunderea, de principiu, numai asupra corectitudinii desfășurării procedurii, sarcina stabilirii faptelor și a vinovăției aparținând juraților, în procesul penal român instanța își asumă răspunderea și în privința acestor elemente esențiale, care constituie finalitatea procesului — stabilirea faptei și a vinovăției.

38. Astfel, Curtea observă că, pe de o parte, noul Cod de procedură penală impune instanței de judecată să neglijeze anumite neregularități, deși acestea ar putea conduce inclusiv la vicierea rezultatului procesului, dar, pe de altă parte, aceeași instanță poartă răspunderea asupra soluției date. Or, rațiunile pentru care a fost, anterior, legiferată posibilitatea instanței de a lua în considerare din oficiu nulitatea relativă — cu respectarea anumitor condiții prevăzute de lege — se mențin și în prezent, deoarece ele au ca temei de fapt situațiile ivite în practică, ce nu pot avea o altă rezolvare, situații faptice care continuă să apară și după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind actualizarea anexei nr. 31 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006
pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, al art. 867 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, și având în vedere art. 2¹ și 2² din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar a bunurilor imobile ce alcătuiesc domeniul public al statului, aflate în administrarea Casei de Asigurări de Sănătate Maramureș, din subordinea Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă înscrierea unui imobil în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Casei de Asigurări de Sănătate Alba, din

subordinea Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 3. — Casa Națională de Asigurări de Sănătate și Ministerul Finanțelor Publice vor actualiza în mod corespunzător datele și vor opera modificările în anexa nr. 31 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul sănătății,
Florian-Dorel Bodog
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 14 decembrie 2017.
Nr. 901.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE**ale bunurilor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Casei de Asigurări de Sănătate
Maramureș, din subordinea Casei Naționale de Asigurări de Sănătate**

Nr. M.F.P.	Cod de clasificare	Denumirea bunului care face obiectul actului normativ	Datele de identificare ale imobilelor		Valoarea de inventar (lei)
			Descriere tehnică	Adresa	
Administrator: Casa de Asigurări de Sănătate Maramureș 11320493					
161031	8.26.10	Imobil clădire „Hotel Cascada și restaurant” cu destinație „Centrul de training Cascada Borșa”	RÎ = S + P + 4E SC = 1.446 mp SD = 4.916 mp CF = 52103-C1	Str. Brădet nr. 4, Borșa, județul Maramureș	7.248.100
161032	8.26.10	Teren aferent „Hotel Cascada și restaurant” cu destinație „Centrul de training Cascada Borșa”	S = 6.132 mp CF = 52103	Str. Brădet nr. 4, Borșa, județul Maramureș	541.418

ANEXA Nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE**ale bunului imobil care se înscrie în domeniul public al statului și în administrarea Casei de Asigurări de Sănătate Alba,
din subordinea Casei Naționale de Asigurări de Sănătate**

Nr. M.F.P.	Cod de clasificare	Denumirea bunului care face obiectul actului normativ	Date de identificare ale imobilului			Valoarea de inventar (lei)
			Descrierea tehnică	Vecinătăți	Adresa	
1	2	3	4	5	6	7
Administrator: Casa de Asigurări de Sănătate Alba 4562729						
nou	8.29.08	Imobil Sediul nr. 1 CAS Alba	RÎ — S + P + E SC — 476 mp SD — 1.161 mp SU — 903,25 mp CF — 100416-C1-U1	N — str. Vasile Goldiș S — proprietate privată V — proprietate privată E — proprietate privată	Str. Vasile Goldiș nr. 5, Alba Iulia, județul Alba	1.222.259

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind actualizarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, ca urmare a modificării valorii de inventar și schimbării unității de administrare pentru o parte dintr-un imobil aflat în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0608 Constanța

Având în vedere dispozițiile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar a imobilului cu nr. M.F.P. 101124, aflat în domeniul public al statului și administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0608 Constanța, ca urmare a reevaluării, potrivit datelor prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă actualizarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, ca urmare a schimbării unității de administrare pentru o parte din imobilul prevăzut la art. 1, potrivit datelor prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 3. — Ministerul Afacerilor Interne își va actualiza, în mod corespunzător, datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 14 decembrie 2017.
Nr. 902.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilului aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0608 Constanța, a cărui valoare de inventar se actualizează

Nr. MFP	Cod de clasificare	Denumirea imobilului	Persoana juridică ce administrează imobilul	Adresa imobilului	Valoarea de inventar actualizată (lei)
101.124	8.19.01	45-89	Ministerul Afacerilor Interne — U.M. 0608 Constanța CUI 34452132	Județul Constanța	36.957.195,34

ANEXA Nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE
ale părții din imobilul aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — U.M. 0608 Constanța, pentru care s-a schimbat unitatea de administrare

Nr. MFP	Cod de clasificare	Denumirea imobilului	Unitatea de administrare de la care s-a transmis imobilul	Unitatea de administrare la care s-a transmis imobilul	Adresa imobilului	Caracteristici tehnice ale părții care s-a transmis	Denumire imobil după transfer	Denumire cod de clasificare după transfer	Nr. MFP pentru partea de imobil a cărei unitate de administrare s-a schimbat
101124 (parțial)	8.19.01	45-89	Ministerul Afacerilor Interne — U.M. 0608 Constanța CUI 34452132	Ministerul Afacerilor Interne — Instituția Prefectului Județul Constanța CUI 4515760	Județul Constanța	Teren în suprafață de 831 mp Valoare teren = 253.130,91 lei Pavilion 45.89.02 Sc = 373 mp Sd = 746 mp Valoare construcție = 2.901.841,47 lei Împrejmuire = 60 ml Valoare împrejmuire = 8.187 lei CF nr. 247941	Se va atribui de către MAI.	8.29.13	Se va atribui de către MFP.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 3.139/2017 privind emiterea titlurilor de stat destinate populației, prin intermediul unităților operative ale Trezoreriei Statului, în cadrul Programului Tezaur

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările și completările ulterioare, și ale Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.470/2007, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor pct. 4.1.a), b).¹² pct. 5 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.470/2007, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 2 la anexa la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 3.139/2017 privind emiterea titlurilor de stat destinate populației, prin intermediul unităților operative ale Trezoreriei

Statului, în cadrul Programului Tezaur, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 974 din 7 decembrie 2017, se modifică și va avea următorul conținut:

ANEXA Nr. 2

Către Trezoreria

CERERE DE DESCHIDERE CONT

Subsemnatul (titular de cont — investitor)

Numele și prenumele, posesor al BI/CI seria nr.,
emis(ă) de, la data de, CNP, locul nașterii,
data nașterii, domiciliat în localitatea, str. nr.,
bl., sc., et., ap., județ, cod poștal, telefon,
adresa de e-mail

Reprezentat prin: ¹⁾

Împuternicit legal: doamna/domnul

Numele și prenumele, posesor al BI/CI seria nr.,
emis(ă) de, la data de, CNP, locul nașterii,
data nașterii, domiciliat în localitatea, str. nr.,
bl., sc., et., ap., județ, cod poștal, telefon,
adresa de e-mail, în baza Procurii nr. — din data de anexată.

¹⁾ Nu se completează în situația în care contul se deschide de către titularul de cont — investitor.

Solicit deschiderea contului 58.01.01 „Disponibil pentru subscrierea la titluri de stat” pe numele investitorului — titular de cont.

Numele și prenumele titularului de cont — investitor/împuternicitului legal

Semnătura

În baza prezentei cereri pentru deschiderea de cont, la Trezoreria,
 s-a deschis, începând cu data de, contul analitic (580101XXXXXXXXXXXXX)*),
 cod IBAN, pentru (numele/prenumele investitorului — titular de cont)
, CNP

*) XXXXXXXXXXXXX reprezintă codul numeric personal al titularului de cont — investitor.

Trezoreria

(Numele și prenumele)

Semnătură/ștampilă

NOTĂ:

Acte necesare deschiderii contului:

a) — buletinul de identitate/cartea de identitate în original (în vederea verificării) și în copie (care se arhivează la unitatea Trezoreriei Statului) a investitorului — titular de cont;

— buletinul de identitate/cartea de identitate în original (în vederea verificării) și în copie (care se arhivează la unitatea Trezoreriei Statului) a împuternicitului legal și Buletinul de identitate/cartea de identitate în copie (care se arhivează la unitatea Trezoreriei Statului) a investitorului — titular de cont, în situația în care solicitarea de deschidere de cont se realizează prin intermediul împuternicitului legal.

b) Procura în limba română eliberată de un notar din România (în original și care se arhivează la unitatea Trezoreriei Statului) și specimen de semnătură al investitorului autentificat de un notar public, dacă este cazul.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 19 decembrie 2017.

Nr. 3.243.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

